

Čierna kniha vlád Matoviča a Hegera

MARTIN DORČÁK

51 káuz vlády,
ktorá sa chcela
zapísať do dejín

NÁRODNÁ RADA
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

www.51kauz.sk

O AUTOROVI:

Martin Dorčák vyštudoval žurnalistiku na Univerzite Komenského v Bratislave. Takmer 14 rokov pracoval ako novinár – agentúrny spravodajca v tlačovej agentúre SITA, kde si prešiel viacerými pozíciami. Založil tiež spravodajský portál Webnoviny.sk a neskôr v TASR aj portál Teraz.sk. Práve v redakcii Teraz.sk šéfoval aj Jánovi Kuciakovi, ktorý tam novinársky začínal. Od roku 2014 spolupracuje Martin Dorčák s Petrom Pellegrinim, či už ako poradca, alebo riaditeľ tlačových odborov. V minulosti nebol členom žiadnej politickej strany, až kým nevznikol HLAS – sociálna demokracia. Je zakladajúcim členom a tiež okresným predsedom v štvrtom bratislavskom okrese.

Do NR SR kandiduje z 51. miesta
za stranu HLAS sociálna - demokracia.

Obsah

Úvod	6	32. kapitola	Ako notebookmi splatiť dlh	47
1. kapitola	8	33. kapitola	Mikulcov vrtuľník	49
2. kapitola	9	34. kapitola	Klusova hanba pre Slovensko	50
3. kapitola	10	35. kapitola	Matovič a Kolíkovej brat	51
4. kapitola	12	36. kapitola	Namiesto ubytovne nepoužiteľné byty	52
5. kapitola	14	37. kapitola	Milióny v schránkových firmách	53
6. kapitola	15	38. kapitola	Papaláš Holý	54
7. kapitola	17	39. kapitola	Opitá ministerka za volantom	55
8. kapitola	18	40. kapitola	Ako mal Mikulec zobrať úplatok	56
9. kapitola	20	41. kapitola	Zázračne vyhratý tender v rezorte vnútra	57
10. kapitola	21	42. kapitola	Zločinec špeciálnym prokurátorom	58
11. kapitola	22	43. kapitola	Sľubovali odborníkov, trafiky dali straníkom	59
12. kapitola	23	44. kapitola	Ako Kollár skoro prišiel o ...	60
13. kapitola	24	45. kapitola	Mikulec s fejkami na ruke	61
14. kapitola	25	46. kapitola	Vytrhnutá demisia	62
15. kapitola	26	47. kapitola	O hekeroch v parlamente	63
16. kapitola	28	48. kapitola	Slováci sú pre neho opice	64
17. kapitola	29	49. kapitola	Šimečka a Remišová s rovnakým sponzorom	65
18. kapitola	30	50. kapitola	Remišovej luxusné nákupy	66
19. kapitola	31	51. kapitola	Ako padla najhoršia vláda Slovenska	68
20. kapitola	32	Záver		69
21. kapitola	33			
22. kapitola	34			
23. kapitola	35			
24. kapitola	37			
25. kapitola	38			
26. kapitola	39			
27. kapitola	40			
28. kapitola	41			
29. kapitola	42			
30. kapitola	43			
31. kapitola	46			

51 káuz vlády, ktorá sa chcela zapísať do dejín

Čierna kniha vládnutia Matoviča, Hegera, Kollára, Remišovej a Sulíka

ÚVOD: Prečo som sa rozhodol zosumarizovať kauzy Matovičovej a Hegerovej vlády

Posledný februárový deň roku 2020 sa zapísal do dejín Slovenska. Žiaľ, čiernym písmom. Ľudia sa totiž nechali oklamať Igorom Matovičom a jeho hnutím aktivistov, amatérov či ľudí doslova pozbieraných na ulici a dali im viac ako štvrtinu všetkých hlasov.

Igor Matovič totiž pred voľbami zahral ľuďom na city a navodil atmosféru, že bývalým papalášom zo Smeru zhabe majetky a aby ukázal, že to myslí vážne, vycestoval do Francúzska a na nejakú vilu v Cannes, o ktorej tvrdil, že patrí bývalému smeráckemu ministrovi Počiatkovi, nalepil ceduľu „Majetok Slovenskej republiky“. Nikomu vtedy nevadilo, že išlo o majetok nejakého Francúza, ľudia Matovičovým klamstvám uverili a 20. marca 2020 sa tento daňový podvodník z Trnavy stal predsedom vlády. A vyhlásil, že chce byť premiér, ktorý sa zapíše do dejín. Žiaľ, podarilo sa mu to, ale v negatívnom svetle. V tom najnegatívnejšom.

O tom, kto je Igor Matovič, veľa hovoriť nemusíme, veď ho poznáme všetci. Je to vynikajúci politický marketér, ktorý vie každú kauzu prekryť nejakým „skvelým nápadom“, ktorý počas jeho vládnutia dostal pomenovanie atómovka.

Zároveň je to zákerný plagiátor, ktorý kričí chyťte zlodeja, keď ide o druhého, ale keď je zlodejom on, tak sa tvári ako najväčšie neviniatko. A tých káuz mal naozaj veľa – a nielen on, ale celá jeho vláda a aj tá nasledujúca, v ktorej robil ministra financií – on, daňový podvodník, ktorý na matkinu Fabiu rozpisoval každý deň 600 km, aby si znížil daňový základ...

Ale to sú staré premlčané hriechy, má už kopec nových. A nielen on, ale aj jeho politická spolupútnička Veronika Remišová, jeho verný Edo Heger, ktorý si založil druhé OĽaNO a nazval ho Demokrati.

Na mnohé z týchto káuz, ktoré Vám chcem pripomenúť, som poukazoval viac ako tri roky vo svojich videách, a keďže som presvedčený, že Matovič pred voľbami opäť vymyslí niečo, čím oblbne ľudí, tak som sa rozhodol pripraviť tento seriál. Káuz by sme našli niekoľko stoviek, ale keďže aj ja kandidujem do parlamentu a na kandidátke strany HLAS – sociálna demokracia mám číslo 51, rozhodol som sa vybrať 51 káuz. Prvú kauzu nájdete už zajtra na mojom blogu na Pravde, na Facebooku, ale aj na mojom You-

tube kanáli.

A keďže my sme strana riešení, ku každej kauze sa budem snažiť dať aj návrh, čo by sme spravili my, aby sa kauza už nikdy neopakovala.

Budem vďačný za každú interakciu, každé zdieľanie, aby sme čo najväčšiemu počtu ľudí pripomenuli, kto nám tu posledné viac ako tri roky vládol a kto sa teraz tvári ako opozičný politik.

KAUZA 1/51 – Dvorný advokát Miškovič začal zrazu zarábať státisíce eur

Od vymenovania Matovičovej vlády ubehol mesiac a pár dní a zrazu sa v centrálnom registri zmlúv objavila zmluva s advokátskou kanceláriou Michala Miškoviča. Podpísal ju Matovičov vtedajší súputník Ján Budaj. Znela na sumu 234 600 eur. Nebolo by na tom nič čudné, keby zrazu podobnú zmluvu s ním nepodpísali nominanti OĽaNO v TIPOSe, Slovenskom pozemkovom fonde či na ministerstve pôdohospodárstva a rozvoja vidieka.

Navyše, Michal Miškovič sa stal poradcom podpredsedu vlády a ministra financií Eduarda Hegera, v tom čase tiež vrcholného funkcionára Matovičovho OĽaNO a členom legislatívnej rady vlády. Keby mal stíhať všetko, jeho pracovný deň by musel mať aspoň 100 hodín. Hlavné však bolo, že peniažky nás všetkých sa sypali do správneho vrečka. A zrejme sa sypú dodnes...

Advokátska kancelária, ktorá mala v roku 2017 podľa Finstatu tržby na úrovni približne 100 000 eur, ich v roku 2020 zdesaťnásobila. A to len vďaka OĽaNO. Miškovič totiž už predtým, ako sa Matovič dostal k moci, zarábala na úrade Žilinského samosprávneho kraja u Matovičovej županky a zakladajúcej členky OĽaNO Eriky Jurinovej. V rokoch 2018 – 2020 vytiahol z úradu vyše 140 000 eur. A to bol od roku 2019 do roku 2021 aj členom predstavenstva Letiskovej spoločnosti Žilina, kde Jurinovej župa vlastní približne dve tretiny akcií.

Advokát Michal Miškovič získal za pôsobenia OĽaNO nielen veľa podozrivých zmlúv, v tom čase bol aj trestne stíhaný a dokonca mal istý čas aj pozastavený výkon advokácie za údajné falšovanie podpisov.

Žiaľ, polícia, ktorej Matovič akože rozviazal ruky, kauzy Miškoviča nikdy nevyšetrila. A pritom poslanci predložili dôkazy, podľa ktorých mal na Budajovom ministerstve rozoslať sám Miškovič žiadosti o cenové ponuky. Tie išli vždy tým istým advokátom a advokátskym kanceláriám a vždy najlepšíu cenu dal Miškovič.

RIEŠENIE: A čo robiť, aby sa už nikdy nič podobné ako s Miškovičom neopakovalo? Je to jednoduché a transparentné. Tak, ako máme centrálny register zmlúv, zriadime aj centrálny register faktúr, kde bude zaznamenaná každá faktúra, ktorá sa bude platiť z verejných peňazí. A v tomto registri krásne vyskočí každá firma, ktorá zrazu začne zarábať obrovské peniaze vďaka nominantom jednej politickej strany... Ak by takýto register existoval už skôr, verím, že by sme boli prekvapení, ako Matovič svojmu kamošovi Miškovičovi prihrál aj ďalšie objednávky...

Kauza 2/51 – Ako Remišová zaplatila advokátom dvojnásobok sumy, ktorú mali uchrániť

V minulej kapitole som písal o dvornom Matovičovom advokátovi Michalovi Miškovičovi, ktorý vďaka nominantom OĽaNO – Erike Jurinovej, Jánovi Budajovi, Jánovi Mičovskému, Jánovi Maroszovi a Eduardovi Hegerovi, samozrejme, s požehnaním Matoviča, zarobil milióny. Doslova.

Dnes pri advokátskych službách ešte zostaneme, tentokrát na ministerstve, ktoré viedla Veronika Remišová. Polícia totiž na môj podnet stále vyšetruje, či sa nedopustila trestného činu, keď advokátskej kancelárii Poláček and Partners vyplatila približne 70 000 eur za dva spory, v ktorých mohla uchrániť necelú polovicu z tejto sumy.

Dobre vidíte... Remišová sa hrá na protikorupčnú aktivistku, ale keď môže bez akejkoľvek verejnej súťaže najatť advokátsku kanceláriu za štátne peniaze, teda za peniaze nás všetkých, neštíti sa ničoho.

Dvaja bývalí zamestnanci totiž po Remišovej nástupe zažalovali ministerstvo, že im Remišová nevyplatila odmeny, na ktoré mali nárok. Najskôr na súdne pojednávania chodili zamestnanci ministerstva, právnici, ktorí to majú v náplni práce. Keď im došli argumenty, Remišová podpísala rámcovú zmluvu na 72 000 eur s advokátskou kanceláriou, ktorá sa prioritne nevenuje pracovnému právu, ale energetickému právu. Napriek tomu, že advokáti vymýšľali rôzne nezmyselné konštrukcie, Remišovej ministerstvo spor na prvom stupni prehralo. Napriek tomu vyplatili za advokátske služby vyše 70 000 eur a ďalšie peniaze budú platiť advokátom za odvolacie pojednávania. Len preto, že pani Remišová sa rozhodla... Summa summarum – vďaka rozhodnutiu Veroniky Remišovej bude štát – v tomto prípade Ministerstvo investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie – platiť namiesto 37 000 eur viac ako 100 000 eur, možno až 150 000 eur, keď zarátame trovy advokátov, úroky z omeškania za niekoľko rokov a poplatky advokátom. A to do toho nepočítam výplaty zamestnancov, ktorí sa súdnym sporom tiež museli zaoberať.

RIEŠENIE: Keby na čele ministerstva nebola neschopná, zatrpknutá a pomstychtivá bábkoherečka, ktorá dovtedy riadila tak bicykel, nič podobné by sa nestalo. Nestalo by sa to ani vtedy, keby Remišová, Matovič, Sulík a im podobní splnili svoj sľub a presadili hmotnú zodpovednosť politikov. Od Matovičovej a ani Hegerovej vlády však nikdy návrh na hmotnú zodpovednosť politikov nebol predložený. Pri riadení štátu ich štýlom by totiž prišli o všetko...

KAUZA 3/51 – Ako sa Budaj rozhodol neplatíť a okradol nás o pol milióna eur

Naozaj, keď sa na to pozerám s odstupom času, Matovičova a aj Hegerova vláda sa zapíšu do dejín. Ako najneschopnejšie vlády plné amatérov a diletantov, ktorí nie sú spôsobilí riadiť štát.

Politický prebehlik a asi aj slovenský rekordér Ján Budaj, ktorý mal za socializmu donášať ŠtBÁkom na svojich kamarátov, člen a funkcionár VPN, Demokratickej únie, potom Demokratickej únie Slovenska, ktorý si potom založil stranu Zmena zdola, aby s ňou vstúpil do OĽaNO, a potom zradil aj OĽaNO a prešiel k Demokratom (OĽaNO 2), dostal významnú funkciu. Po voľbách 2020 z neho Matovič urobil ministra životného prostredia. Z človeka, ktorý namiesto občanov chránil medvede, ktorý nevedel pochopiť, ako môžu premnožené medvede útočiť na ľudí, keďže si myslel, že vyjedajú z búľtavých stromov med a sú vegetáriáni...

A zrazu sa Budajovi splnil sen a stal sa ministrom. Dostal limuzínu, kopec poradcov, kanceláriu, šóferov, sekretárky a páňko si vládol.

Keď ho, dnes už bývalá, zamestnankyňa mailom poprosila o podpis stanoviska asap, teda hneď, nechal ju vyhodiť. Keď sa ho šófer spýtal, kam ho má odviezť, Budaj sa na neho vykričal, že on je minister a šófera nemá zaujímať, kam pán minister ide... Aj toto sú zážitky, ktoré mi hovorili bývalí zamestnanci ministerstva. Ale poďme k tretej kauze.

Budaj pripravil svojou neschopnosťou, amaterizmom Slovenskú republiku o viac ako pol milióna eur. Hovoríme o tom ministrovi Budajovi, ktorý hneď na začiatku volebného obdobia podpísal niekoľkostotisícovú zmluvu dvornému advokátovi OĽaNO Miškovičovi.

Ministerstvo životného prostredia realizovalo v rokoch 2017 až 2020 projekt financovaný z fondov EÚ – Informačný systém odpadového hospodárstva.

Zmluvu o dielo podpísal ešte v roku 2017 vtedajší minister životného prostredia László Sólymos a dielo bolo dodávané v takzvaných míľnikoch. Znamená to, že urobila sa časť práce, ministerstvo si to skontrolovalo, prebralo a uhradilo faktúry. Spolu bolo míľnikov 10.

V auguste 2020 ministerstvo, na čele ktorého už bol od marca 2020 Ján Budaj, akceptovalo predposledný deviaty míľnik, faktúry boli uhradené po šiesty míľnik.

A pán minister, ktorý o riadení ministerstva, zákonoch a zmluvných vzä-

hoch vedel doslova prd, si povedal, že tento systém je zlodejina a on ho platíť nebude. Tak prestal.

Samozrejme, dodávateľ sa oprávnene dožadoval svojich peňazí a ministerstvo zažaloval. Samozrejme, že aj vyhral. Súd na pojednávaní rozhodol v prospech dodávateľa a uložil ministerstvu uhradiť pohľadávku z troch neuhradených faktúr spolu vo výške 2.431.287,60 € plus príslušenstvo (trovy právneho zastupovania, súdne poplatky a penále z omeškania úhrady faktúr v celkovej výške 507 243,95 €). Proti tomuto rozsudku sa ministerstvo neodvolalo.

Počas súdneho sporu si ministerstvo navyše za 70 000 eur dalo vypracovať rozdielovú analýzu, pretože chcelo preukázať, že dodávateľ nedodal, čo mal, ale rozdielová analýza iba potvrdila nárok dodávateľa, takže škoda, ktorú Ján Budaj svojím rozhodnutím ministerstvu spôsobil, narástla o ďalších 70 000 eur.

Nekonanie ministerstva, resp. ministra spôsobilo priamu škodu za zbytočný súdny spor, za ktorú by mal exminister Budaj podľa ich sľubov niesť hmotnú zodpovednosť a tieto finančné prostriedky by mal ministerstvu vrátiť. Žiaľ, dodnes tak neurobil a ministerstvo si tieto peniaze zatiaľ, pokiaľ mám aktuálne informácie, ani nevymáha.

A potom sa čudujeme, že štát nemá peniaze, keď papaláši takto šafária...

RIEŠENIE: Prijať hmotnú zodpovednosť politikov a nevoliť diletantov, ktorí sú možno dobrí aktivisti, ale v živote nič neriadili a nie sú schopní si ani naštudovať zákony, ktorými sa musia riadiť.

KAUZA 4/51 – Ako Krajčí neplatil faktúry, až kým mu nezosobnili penále...

Igor Matovič okrem toho, že je majster politického marketingu, má ešte jednu zaujímavú vlastnosť. Nepozná iného politika, ktorý sa dokáže obklopiť tak neschopnými ľuďmi, ako sa to podarilo jemu. A teraz nehovorím o Remišovej či Budajovi, táto kapitola bude o ministrovi zdravotníctva Marekovi Krajčímu.

Marek Krajčí je pôvodným povoláním detský lekár, ale už dávno deti nelieči. Po voľbách 2020, v čase, keď vypukla asi najväčšia pandémia, akú sme zažili, si ho Matovič vybral za ministra zdravotníctva.

Nechcem teraz pripomínať všetky jeho prehrešky ako vždy, keď Matovič dostal nápad, sklopil opäťky; ani to, ako sa na rokovaní vlády rozplakal, keď si nedokázal presadiť svoje.

Chcem pripomenúť jedno jeho rozhodnutie, ktoré nás bude stáť nielen stovky miliónov eur, ale aj veľa ľudských životov. Je to rozhodnutie neurobiť nič s nemocnicou Rázsochy, na ktorej výstavbu nám Európska komisia dala takmer 300 miliónov eur.

Slovensko nutne potrebuje novú univerzitnú nemocnicu, najšpičkovejšiu v krajine, takú, kde budú tí najlepší lekári, tie najlepšie prístroje a budú tam chodiť pacienti, ktorým v iných kútoch Slovenska nedokážu pomôcť. Táto nemocnica mala stáť na Rázsochách. Rozostavali ju ešte za komunistov a po revolúcii v nej nikto nedokázal pokračovať. Skelet bol hotový, stačilo ju dostavať. V roku 2009 a 2010 sa o to pokúsil vtedajší minister zdravotníctva Richard Raši. Vtedy sa totiž dal ešte využiť starý skelet, ale Radičovej ministri Uhliarík s Miklošom dostavbu Rázsoch po voľbách v roku 2010 doslova zarezali. Potom s nemocnicou pohlol až premiér Peter Pellegrini, ktorý sadol do bagra a začal búrať skelet, aby na Rázsochách mohla vzniknúť najmodernejšia nemocnica na Slovensku.

Lenže aj keď nám únia vyčlenila peniaze, Marek Krajčí nebol schopný nielenže začať pracovať na novej nemocnici, ale ani zaplatiť faktúry za búranie skeletu. A to ho dobehlo. Ministerstvo zdravotníctva mi v rámci infozákona poskytlo informáciu, že exminister Marek Krajčí spolu so svojimi generálnymi tajomníkmi služobného úradu spôsobil štátu škodu za 164 648 eur. Jeho nástupca zvolal škodovú komisiu, tá pozbierala všetky dôkazy, vypočula pána Krajčího a rozhodla, citujem zo zápisnice škodovej komisie – Škodová komisia má za preukázané zodpovedné osoby za spôsobenú škodu, ktoré identifikovala nasledovne: Marián Kolník, David

Hlubocký a Marek Krajčí. Zo strany identifikovaných fyzických osôb došlo k protiprávnemu konaniu – porušeniu zákonov o správe majetku štátu, o finančnej kontrole a audite a o štátnej službe. Škodová komisia má za preukázaný rozsah škody – 164 648,93 eur. A podľa záverov tejto komisie, ktorá rokovala 17.2.2023, má Sekcia legislatívy, práva a akcionárskych práv vymáhať škodu a tiež postúpiť tieto informácie orgánom činným v trestnom konaní.

Či ministerstvo trestné oznámenie podalo a či ho polícia vedená Matovičovým nominantom Hamranom vyšetrila, dnes nevieme. Vieme však, že Marek Krajčí škodu doteraz neuhradil a ak po voľbách prídu príčetní politici, tak ju od neho budú vymáhať. A je celkom možné, že štát bude mať aspoň jeden nájomný byt, ktorý zhabe bývalému ministrovi zdravotníctva...

RIEŠENIE: Opäť sa budem opakovať, ale Slovensko potrebuje politikov, ktorí majú víziu, vedia veci riadiť, a potrebuje na nich aj bič – a to je hmotná zodpovednosť politikov. Verím, že Marek Krajčí aj s celým OĽaNO skončí na smetisku politických dejín, polícia, prokuratúra a ďalšie orgány sa s ním vysporiadajú a zabudne sa na to, že sme mali ministra, ktorý sa vo vláde rozplakal.

KAUZA 5/51 – Vlády Matoviča a Hegera nechávajú vlastných občanov zomierať

Táto kapitola bude veľmi smutná. Najhoršia vláda, akú sme tu kedy mali, prebrala Slovensko v čase, keď sa začínala epidémia COVID-19. A namiesto toho, aby počúvala odborníkov a spojila Slovákov, ich rozdelila. Isto si pamätáte na nekonečné Matovičove tlačovky, na to, ako menili opatrenia ešte kým vošli do platnosti, ako nám zakázali chodiť medzi okresmi, ako zatvorili celú krajinu, aj keď nebolo treba a na to, ako nás v treskúcej decembrovej zime vyhnali do radov na celonárodné celoplošné testovanie, kde sa desiatky tisíc ľudí nakazili ochorením, pred ktorým nás chceli chrániť.

A to už nehovorím o tom, že tento špás stál skoro miliardu eur, nasadili armádu, policajtov a celý národ vybavili modrými papierikmi, bez ktorých mohli ľudia aj skapať od hladu, pretože ich bez nich nepustili ani do obchodu. Práve v týchto časoch si vláda, ktorá sa chcela zapísať do dejín ako najlepšia, znepriatelila väčšinu národa a všetky ďalšie jej kroky už iba rozdeľovali ľudí.

V každom prípade, fakty sú jasné. Podľa Eurostatu má Slovensko v rámci Európskej únie druhú najvyššiu nadúmrtnosť v rokoch 2020 – 2022. Najvyššia bola v Bulharsku – 19,8 percenta a na Slovensku to bolo 18,7 percenta. Pre porovnanie – v ČR to bolo 15,5 percenta a v Rakúsku a v Maďarsku približne 10 percent. A to netvrdím ja, ale Európsky štatistický úrad. Za tieto čísla sú zodpovední Igor Matovič s Eduardom Hegerom, čo dokazuje aj štúdia odborníkov na čele s docentom Pažitným a bývalým ministrom zdravotníctva Rudolfom Zajacom. „Vysoká nadúmrtnosť na COVID-19 je výsledkom nezvládnutého manažmentu pandémie. Pod neúspech sa podpísali najmä zanedbaná príprava, chaotické politické rozhodovanie, neskoré zavedenie tvrdého lockdownu, ale aj politizácia témy očkovania,“ píše sa v štúdii, ktorá zároveň vyzdvihuje opatrenia, ktoré prijala ešte vláda Petra Pellegriniho. A ja si dovoľm pripomenúť, že HLAS počas všetkých vín pandémie upozorňoval vládu, ako má postupovať, že treba zabezpečovať trasovanie, vakcíny a pod...

RIEŠENIE: Žiaľ, na to, že zomrelo o 20 000 obyvateľov Slovenska viac, ako keby sme mali vládu, ktorá opatrenia zvládne, riešenie neexistuje... Riešenia počas pandémie pravidelne navrhoval Richard Raši a aj ostatní odborníci, vláda však vždy urobila presný opak... Česť pamiatke všetkých obetí covidu.

KAUZA 6/51 – Ako Sulík nenakúpil testy a Krajčí vakcíny

Keď som v predchádzajúcej kauze odbehol do obdobia pandémie COVID-19, zostanem pri nej aj v kauze číslo 6. Nie, nečísľujem ich chronologicky, ani podľa dôležitosti, bolo ich totiž toľko, že o nich píšem v poradí, ako si na ne spomeniem.

Isto si pamätáte, ako koalíčná idylka skončila, keď vtedajší predseda vlády Igor Matovič obvinil vtedajšieho ministra hospodárstva Richarda Sulíka, že tým, že včas nenakúpil antigénové testy, životmi na to doplatí 4 300 ľudí a desiatky tisíc ľudí bude trpieť celoživotnými zdravotnými problémami. Sulík mal byť podľa Matoviča okrem obetí na životoch zodpovedný aj za hospodárske škody vo výške jednej miliardy eur.

A tieto slová Matovič potom zopakoval niekoľkokrát, dokonca aj v zahraňčín. Úlohu nakúpiť testy dostal Sulík od Matoviča zrejme za trest. Keď konflikt vrcholil, Matovič búšil do Sulíka ešte viac. Milión testov za 3,9 milióna eur, ktoré zohnal, Matovič považuje za „šmejď“ a 250-tisíc ľudí, ktorých nimi už testovali, označil za „hókusy-pókusy“. „Ja by som ani psa tým netestoval,“ vyhlásil Matovič.

Matovičova vláda nielenže nedokázala zabezpečiť dostatok kvalitných testov, väčším problémom bol nedostatok vakcín. Najskôr očkovali len seniorov, ktorým púšťali voľné termíny po stovkách cez internet. Volali sme to nočné hry o život. Seniori, ktorí sa chceli očkovať, museli striechnúť na to, či sa niekde neobjaví voľný termín. Napríklad, mne sa doteraz neviem akým zázrakom podarilo pre rodičov nájsť dva voľné termíny v Skalici. Cestovali sme tam z Bratislavy viac ako hodinu a o tri týždne na preočkovaní opäť. Naopak, Skaliciania chodili do Bratislavy a veľakrát sa stalo, že Bratislavčania cestovali aj na východné Slovensko.

Najprv očkovali seniorov, potom zdravotníkov a učiteľov, niektoré celebrity a členovia vlády sa tvárili, že robia očkovaniu propagáciu a zaočkovali ich prednostne. Prednostne bola zaočkovaná napríklad bývalá tenistka Dominika Cibulková. Očkovanie sa vážne narušilo vtedy, keď kto iný, ako Igor Matovič, vyhlásil o jednej z vakcín, že o nej vieme svoje. V tom čase prednostne očkovali učiteľov a 30 percent z nich sa zľaklo a z očkovania sa odhlásilo. Potom sa začal boj zaočkovaných s nezaočkovanými, neprospeš ani očkovací bonus, ktorí dostávali seniori, ak mali všetky tri dávky.

Vakcín sme mali málo. Až neskôr vysvitlo, že aj preto, že vtedajší minister zdravotníctva Marek Krajčí, o ktorom som písal v predchádzajúcej kauze, odmietol minimálne 2,8 milióna vakcín od spoločnosti Pfizer, ktorými

mohlo byť zaočkovaných 1,4 milióna ľudí. Krajčího za to nikdy nestíhali. Faktom však ostáva, že ministerstvo zdravotníctva dodnes nezverejnilo všetky podrobnosti k nákupu vakcín, a to vláda mala v programovom vyhlásení viac ako 90-krát slovo transparentnosť.

A to už nespomínam dva objednané milióny ruských vakcín Sputnik, z ktorých prvú dávku Matovič slávnostne doviezol na Slovensko vládny špeciálom, ale očkovať sa s nimi nedalo ešte niekoľko týždňov. Tieto vakcíny sme napokon darovali tesne pred expiráciou krajine mimo Európskej únie.

RIEŠENIE: V tomto prípade je na všetky riešenia už neskoro. Keď mali ministri nakúpiť vakcíny, nekúpili ich. Naopak, potom ich nakúpili toľko, že sme ich expirované vyhadzovali, lebo už sme nimi nemali koho očkovať. Dnes už môžeme iba zdokumentovať škody, ktoré babráci z OĽaNO spôsobili a zosobniť im ich. Aj to však bude ťažké, až nemožné, lebo hmotná zodpovednosť politikov, ktorú OĽaNO sľubovalo, dodnes neexistuje.

KAUZA 7/51 – Ako Matovič zneužil onkologických pacientov

Opäť sa vráťme do roku 2020 a do predvolebnej kampane. Pamätáte si na veľký sľub OĽaNO, ako sa bude starať o onkologických pacientov?

Urobili veľkú anketu s otázkou: Súhlasíte s tým, aby zdravotná poisťovňa musela pacientovi s podozrením na nádorové ochorenie zabezpečiť operáciu do 14 dní od indikácie operácie klinickým onkológom? Inak preplatí operáciu v ľubovoľnej krajine v EÚ. Súhlasilo 95 percent hlasujúcich a tento sľub pretavili aj do vládneho programu. Ubehli tri roky a šesť mesiacov a na sľub sa zabudlo.

A pritom zdravotníctvo malo OĽaNO plne v rukách. Najskôr ho riadil Marek Krajčí, o ktorom som v minulých kauzách už hovoril, potom Vladimír Lengvarský, ktorý mohol navrhnuť čokoľvek, ale Matovič ho nemal rád a všetky jeho návrhy tak boli odsúdené na neúspech. A keď sa zistilo, že Lengvarský len sľubuje a v skutočnosti nedokázal obstarávať ani sanitky za európske peniaze, vystriedal ho patológ Michal Palkovič.

Patológ, aké príznačné.

A výsledok trojročného pôsobenia OĽaNO v zdravotníctve je taký, že kým v minulosti vedeli onkologickí pacienti dostať inovatívne lieky od poisťovní aspoň na výnimku, dnes už reálne nie je možné ani to.

V zásade to funguje tak, že ak sa o ochorení dozviete na začiatku roka, akú takú šancu máte, ak v apríli alebo neskôr, už na vaše lieky nie sú peniaze...

A každá situácia, aj táto má riešenie:

Keď nové lieky prichádzajú na trh, treba ich kategorizovať. Veď hodnota ľudského života je nevyčísliteľná.

Kauza 8/51 – Ruka ruku myje, plagiátor plagiátora kryje

V nemecky hovoriacich krajinách je plagiátorstvo vážna vec. V roku 2011 zaň odstúpil nemecký minister obrany Karl-Theodor zu Guttenberg a v rovnakom roku bola v Rakúsku silno medializovaná aféra okolo diplomovky tamojšieho exministra financií Karla-Heinza Grassera. V roku 2013 za odpisovanie v dizertačnej práci skončila nemecká ministerka vzdelávania a výskumu Annette Schavanová.

V roku 2018 pre ukradnuté diplomové práce skončila vo funkcii česká ministerka spravodlivosti Taťána Malá. Jej témou bolo rodičovské právo a od slova do slova v nej prebrala časti textu z diplomovky, ktorá vznikla o 5 rokov skôr na Masarykovej univerzite v Brne. A aby toho nebolo málo, text z už existujúcej diplomovky prebrala aj s preklepmi a chybami. Krátko po nej skončil rovnako aj český minister práce Petr Krčál. Za rovnaký prehrešok.

Na Slovensku sa však za plagiáty neodstupuje. Keby áno, vláda Igora Matoviča by prišla o premiéra, ministra školstva a aj predsedu parlamentu. Predseda parlamentu Boris Kollár zo Sme rodina dostal vysokoškolský titul za plagiátorskú prácu, do ktorej vykradol cudzie texty. Najviac strán odkopíroval z publikácie svojho školiteľa, pod ktorého vedením diplomovku písal. Ten ju však nedal Kollárovi prerobiť, ale umožnil mu v roku 2015 získať magisterský diplom na Stredoeurópskej vysokej škole v Skalici. „Áno, zľahčil som si to, nie je to správne, ale robia to mnohí,“ priznal sa po palbe otázok novinárov.

Hlavu šéfa parlamentu žiadali vtedy viacerí poslanci, aj koaličný partner z SaS. Ale len dovtedy, kým nevyšlo najavo, že plagiátorom je nielen Kollár, ale aj podpredseda SaS a samotný minister školstva Branislav Gröhling. Vyučený obuvník, povoláním vizážista a kaderník, ktorý si urobil titul z práva. Do záverečnej práce z práva na Paneurópskej vysokej škole Gröhling z veľkej časti skopíroval svoju bakalársku prácu, a to 28 strán, a tiež do nej pospájal rozsiahle pasáže kníh, ktoré citoval len na niektorých miestach. Celkovo 69-stranová práca na tému „Terorizmus. Medzinárodné a európske nástroje boja proti nemu“ bola pôvodne zverejnená na webovej stránke univerzitnej knižnice, no po Kollárovej kauze z webu na ministrovu žiadosť zmizla.

A ak by ste si nepamätali, ako „principálne“ sa zachovali poslanci koalície, najmä strán SaS a Za ľudí, z ktorých väčšina neskôr prešla do SaS-ky, tak pri odvolávaní plagiátora Kollára z rokovacej sály odišli.

No čo, ruka ruku myje, plagiátor plagiátora kryje. Aký príklad majú mať študenti, keď majú ministra školstva a predsedu parlamentu plagiátora? A to sa ešte nevedelo, že plagiátorom je aj najväčší bojovník proti všetkému nekalému Igor Matovič. Ale o tom v ďalšej kauze už zajtra.

Kauza 9/51 – Plagiátor Plagiátorov – Igor Matovič

Aký obraz má nielen v očiach občanov, ale aj v zahraničí vláda, na ktorej čele stojí plagiátor? Áno, presne taký, ako Igor Matovič. Ale začnem od konca.

Poslanci Národnej rady SR podržali Igora Matoviča z OĽaNO vo funkcii predsedu vlády. Za vyslovenie nedôvery premiérovi totiž hlasovalo 47 členov zákonodarného orgánu a 78 bolo proti, nezdržal sa nikto. Za odchod Matoviča z funkcie sa nevyslovil ani jeden poslanec vládnej koalície.

Ani jednému koalíčnému poslancovi nevadilo, že predsedom vlády je plagiátor. To, že pozbieranci z OĽaNO si svojho premiéra podržia, to sa dalo čakať, ale nevadilo to ani Kollárovi, ktorý je tiež plagiátorom, nevadilo to Sulíkovi, ktorého podpredseda Gröhling je plagiátorom, nevadilo to Remišovej, ktorá je už u Matoviča a verí v silu ideálov a nevadilo to ani poslancovi Valáškov, ktorý Matovičovu vládu bezvýhradne podporoval a teraz sa tvári ako opozičný progresívec.

A o čo išlo? Po kauzách s plagiátmi Kollára a Gröhlinga denník N odhalil, že aj Matovičova diplomovka je plagiátom. Písala mu ju sestra jeho oponenta v Chorvátsku, Matovič jej za to zaplatil a bolo v nej opísaných 76 strán zo 79, z dvoch kníh. Za všetko hovorí stanovisko Univerzity Komenského, kde Matovič získal titul: „Diplomová práca Igora Matoviča nespĺňa kritériá kladené na takýto typ práce a nespĺňala ich ani v roku 1998 a nemala byť obhájená,“ uvádza sa v stanovisku.

A tému plagiátorov ukončím tým, že Matovič, Kollár aj Gröhling sa dodnes hrdia svojimi titulmi.

Kauza 10/51 – Ženu ani kvetinou neudrieš, ak nie si Boris Kollár

Boris Kollár je v Bratislave známa postavička. Podľa denníka Pravda sa Kollárovo meno opakovane spája s mafiánmi a s podsvetím. Pravosť dokumentov, podľa ktorých mal Kollár v roku 1990 robiť „poskoka“ vtedajšiemu bratislavskému bossovi podsvetia Petrovi Steinhübelovi, známemu ako Žalud', potvrdil ešte v októbri 2016 aj Národný bezpečnostný úrad. Kollár sa navyše objavil i na fotografiách z dovolenky na Kube s ďalším údajným mafiánom Jurajom Ondrejčákom (prezývaným Piťo), ktorý bol na 18 rokov odsúdený za riadenie zločineckej skupiny. Fotografie pochádzajú niekedy z roku 2006. Vôbec po prvý raz v histórii boli niektorému z poslancov takto potvrdené kontakty s mafiánskym prostredím.

A tento pán sa v roku 2020 stal Matovičovým najvýznamnejším koalíčným partnerom a predsedom parlamentu. Dodnes nedokážem pochopiť, ako ho ľudia mohli voliť a ako mohli voliť stranu, ktorá sa volá SME RODINA a ktorej predseda má dnes už tuším 14 detí s 12 ženami... Možno tieto čísla už nie sú presné, ale fakt nesledujem, ako sa pánovi Kollárovi rodia ďalší a ďalší potomkovia.

Posledné týždne však percentná tejto divnej strany klesajú, lebo jedna z Kollárových mamičiek, s ktorou má dvoch synov, začala rozprávať a popísala, ako ju dnešný pán predseda parlamentu zmlátil do bezvedomia. Svoje slová potvrdila aj testom na detektore lži.

Predpokladám, že pán predseda parlamentu na detektor lži nepôjde, jedine, že by si kúpil výsledok. A tak celé Slovensko vie, že druhý najvyšší ústavný činiteľ má nielen zvláštnu minulosť, je plagiátor, ale aj mláti ženy... A parlament, ktorý si ľudia navolili v roku 2020, ho nie je schopný odvolať...

RIEŠENIE: Veľmi jednoduché, vo voľbách dať hlas stranám a ľuďom, ktorí už niečo dokázali, a nie takým, ktorí zdvihnú ruku na ženu a ešte povedia, že by to spravili znovu.

Kauza 11/51 – Sexuálne kauzy „normálneho“ Borisa Kollára

Niekedy rozmýšľam, či má slovenská politika ešte kam klesnúť. Myslím morálne, keď máme predsedu parlamentu, ktorý si vypisoval s 15-ročnou chorou dievčinou, či sa vyšukáme, alebo ktorý si písal fakt chúlостivé správy s transrodovou modelkou Paris Nemc. Čiže so ženou, ktorá má v gaľkách to, čo muž v slípoch... Alebo s mužom, ktorý vyzerá ako žena... Nebudem to tu reprodukovať, keď si to hodíte do Googlu, tú konverzáciu nájdete.

A nechcem veľmi rozoberať ani kontakty predsedu parlamentu s Alenou Zsuzovou, ktorá je, zatiaľ neprávoplatne, odsúdená za objednávku vraždy Jána Kuciaka. Ak sú však pravdivé slová svedkov na pojednávaniach, neviem, či by som cudziemu človeku daroval mercedes.

A pripomeniem aj to, že tento pán má svoju minulosť a najmä, tuším, 14 detí s 12 ženami.

No a tento pán predseda parlamentu Boris Kollár sa rozhodol ísť do kampane so sloganom SME RODINA – SME NORMÁLNI. Keby to spravil ktoľvek iný, poviem si OK, ale Boris Kollár? Vám príde na Borisovi Kollárovi niečo normálne? Mne teda nie. Vždy, keď sa na neho pozriem, vidím normálne prasa...

RIEŠENIE: Nevoliť tých, ktorí o sebe tvrdia, že sú normálni, ale tých, ktorí normálni naozaj sú.

Kauza 12/51 – Tajný agent Kyselica

Matovič sa s tým nikdy nebabral. Kandidátku si vyskladal z aktivistov a ľudí, ktorí boli antisystémoví a ktorí boli na neho odkázaní. To znamená, že keď sa stali poslancami, za nič na svete by sa nevzdali svojho mandátu – iba ak by im to Igor povedal. Poslanecký plat je predsa pre nich niečo, čo nezarábali nikdy a zrejme nikdy už zarábať nebudú. Napríklad taká poslankyňa Monika Kozelová. Najprv držala chrbát Matovičovi, potom ho zradila a prebehla do druhého OĽaNO k Hegerovi. Táto pani patrila k najväčším bojovníckam proti rekonštrukcii Bratislavského hradu a výstavbe garáží. Dnes v nich sama parkuje... A zarába viac ako 4000 eur v čistom a býva v nájomnom byte, za ktorý platí 36 eur mesačne... To vykresľuje len morálny charakter pani poslankyne a strán, v ktorých pôsobila.

Ale nie o tom som chcel. Jeden z prvých členov vlády, ktorý musel odísť z funkcie, bol bývalý štátny tajomník na ministerstve vnútra Lukáš Kyselica. Na kandidátnu listinu si totiž napísal: šéf tímu Gorila, ktorým v čase voľieb nebol. V skutočnosti bol agentom vojenského spravodajstva. V hnutí OĽaNO to nikomu nepovedal. Exvyšetrovateľ Gorily odišiel z polície do civilu začiatkom októbra 2019 a ihneď nastúpil do rezortu obrany k tajným. Zakrátko nato sa zapojil do kampane a kandidoval do parlamentu za Obyčajných ľudí. A údajne mal donášať na vlastných.

RIEŠENIE: Morálna spôsobilosť je pre politika nevyhnutná. Ale stačilo by, keby sa upravil volebný zákon a každý, kto klame aj o povolaní na kandidátnu listinu, automaticky príde o mandát.

KAUZA 13/51 – Matovič býval v neskolaudovanom dome

Keď počujem meno Igor Matovič, ježia sa mi všetky chlpy. Odkedy tento človek došiel do slovenskej politiky – mimochodom, za to vďačíme Ričardovi Sulíkovi – je to jeden veľký prúser.

Problém je, že Igor Matovič nedodrížiava zákony a robí to tak šikovne, že systém je na neho krátky. Jeden príklad za všetky.

V marci 2020 sa Igor Matovič stal predsedom vlády. A krátko nato sa priznal, že býval v neskolaudovanom dome. Novým rodinným domom sa premiér pochválil pred celým národom krátko pred voľbami na sociálnej sieti. Po voľbách, keď ho opozícia chcela pre problémy s jeho diplomovku odvolať, sa pred Slovenskom priznal, že v dome býva s rodinou, aj keď nie je ešte skolaudovaný.

Išiel opäť presne podľa svojho manuálu. Problém? Vyrobím väčší a o tom pôvodnom sa prestane hovoriť. Presne tak aj bolo. Keď celá krajina riešila, či sa Matovič vzdá svojho titulu, trnavský stavebný úrad po Matovičovom verejnom priznaní začal riešiť kolaudáciu jeho domu. Manželku premiéra Paulínu Matovičovú, na ktorú je nehnuteľnosť napísaná, vyzval, aby požiadala o kolaudačné rozhodnutie. Za to, že Matovičovci bývajú v neskolaudovanej stavbe, im hrozila až tridsaťtisícová pokuta. Dostali však omnoho nižšiu. Iba 500 eur.

RIEŠENIE: Jediné riešenie, ako sa zbaviť Igora Matoviča, je nevoliť ho.

Kauza 14/51 – Ako OĽaNO „odpolitizovalo“ štátnu správu svojimi prednostami

Viete, odkiaľ sú tieto slová? Odpolitizujeme verejnú správu. Navrhujeme zverejniť všetky politické nominácie vrátane strán, ktoré za nimi stoja. Navrhujeme zaviesť povinnosť zverejňovať zápisnice z výberových konaní a životopisy kandidátov na verejné funkcie (predsedovia štátnych úradov, prednostovia okresných úradov) ešte pred ich zvolením, ako aj hodnotenie výberovej komisie a poradie uchádzačov.

Ak ste si tipli, že z volebného programu OĽaNO v roku 2020, tak gratulujem, je to správne. A pár mesiacov po voľbách prišiel Igor Matovič s ďalšou svojou atómovkou. Vraj OĽaNO navrhne prednostov okresných úradov. Jeho submisívni koalíční partneri ani neprotestovali, a tak sa začala verejná lustrácia. Ľuďom podhodili 70 mien kandidátov, na ktorých mali posilať ich prehrešky z minulosti. Potom robili akože výberové konania, pričom v komisiách boli poslanci OĽaNO, miestni aktivisti a obyčajní ľudia. Napríklad, medzi hlavnými posudzovateľmi odbornosti a morálnych hodnôt pri výbere prednostov v Banskobystrickom kraji bol intelektuálny skvost Jožo Pročko. A tak sa stalo, že vo Zvolene odvolali prednostku Martinu Mészáros Bariakovú a do funkcie vymenovali jej manžela Milana Mészárosa. A odvolanú prednostku potom vymenovali do Banskej Bystrice. Také typické OĽaNOvské...

Viacerí prednostovia však časom narazili. Keď niektorí chceli, aby ich zamestnanci chodili do práce alebo viedli knihu jázd na služobných autách, čo sú bežné veci, minister Mikulec ich dal odvolať... A dosadil za nich ďalších nominantov OĽaNO. V praxi však trpela celá regionálna štátna správa, lebo drvivá väčšina prednostov nevedela uradiť ani seba, ničo ešte desiatky či stovky zamestnancov, a pri pandémie alebo utečeneckej kríze okresné úrady zlyhávali...

A ešte kým prejdem k riešeniu, jedna krátka poznámka: OĽaNO vo volebnom programe navrhovalo zverejniť všetky politické nominácie, vrátane strán, ktoré za nimi stoja. Nedokázali to však ani pri členoch vlády. A tak sa pri rozpade Hegerovej vlády Matovič s Hegerom hádali, koho nominant bol Vlčan, ktorý zhrabol od Budaja 1,4 miliónovú dotáciu. A o ministroch, ktorí prišli namiesto ministrov SaS, ani nehovorím. Karas, Káčer, Horecký, Hirman – toto boli asi nominanti ufónov, lebo žiadna strana sa k nim nehlásila. Dvaja skončili mimo politiky, ďalší v KDH a ďalší v OĽaNO2.

RIEŠENIE: Ak si politické strany nominujú za prednostov okresných úradov odborníkov, je to v poriadku. Ale ak tam pozbierajú svojich kamošov, ktorí o riadení okresov nemajú ani páru, je to problém pre celú krajinu.

Kauza 15/51 – Ako sme mohli mať dve nové nemocnice a sanitky a nebudeme mať nič

Už ste určite počuli o pláne obnovy. Po pandémie Európska komisia ponúkla štátom obrovské investičné peniaze na obnovu a modernizáciu krajín. Pre Slovensko to vyšlo niečo vyše 6 miliárd eur.

Funguje to tak, že krajiny si mali vytvoriť vlastný plán, mali sa zaviazat', aké reformy chcú spraviť, čo chcú modernizovať a vybudovať a ak to Európska komisia schválí, tak to aj zaplatí.

Na Slovensku si to zobral pod palec vtedajší minister financií v Matovičovej vláde, neskôr premiér Eduard Heger so svojou spolupracovníčkou Líviou Vašákovou. Nahajrovali zopár mladých progresívne zmýšľajúcich analytikov, tí sa strčili do análov bruselským úradníkom a navrhli, čo by Slovensko mohlo spraviť. Napríklad sa mali nakúpiť nové sanitky, opraviť regionálne nemocnice, postaviť univerzitná nemocnica v Bratislave a v Martine, opraviť železničné trate...

A sami si dali aj podmienky. Najprv zlikvidujeme malé nemocnice v regiónoch, aby sme mohli postaviť veľkú v Bratislave. Potom zrušíme súdy, aby sme mohli predať historické budovy, v ktorých sídlia.

Z Plánu obnovy sa stáva doslova fiasko. Už keď sa plán obnovy pripravoval, upozorňovali sme, že je nereálny. Vláda Igora Matoviča nás nepočúvala. Potom sme v HLAS-e napísali vlastný plán obnovy, do ktorého sme zapojili odborníkov, samosprávy, profesijné združenia a ani si ho na úrade vlády neprečítali. Nevypočuli nás ani v Bruseli, kde Richard Raši vycestoval a snažil sa presvedčiť tamojšiu vysokopostavenú úradníčku, že nová vláda bude musieť plán obnovy zmeniť, lebo je nereálny. Po viac ako dvoch rokoch sa naše slová potvrdili.

Nemocnica Rázsochy nebude, Martinská nemocnica tiež nebude, iba hrubá stavba, ak vôbec, banskobystriická to isté. Súčasťou plánu obnovy je aj optimalizácia siete nemocníc, čo znamená, že v menších nemocniciach zrušia oddelenia, pôrodnice, a to len preto, lebo si to vymysleli úradníci v Bratislave. Cieľom optimalizácie malo byť skvalitnenie zdravotnej starostlivosti, aby lekári robili viac výkonov. Ale logika úradníkom z Bratislavy ušla. Opäť si dovoľím odcitovať pána podpredsedu Richarda Rašiho: „Ak pôrodnica vo veľkej nemocnici má 100 doktorov a robí 3000 pôrodov, vychádza to 30 pôrodov na jedného lekára ročne. Ak má malá nemocnica 5 pôrodníc a robí 300 pôrodov ročne, vychádza to to 60 na lekára. Čiže dvojnásobok. A tieto pôrodnice sa majú zrušiť, lebo lekári

robia málo zákrokov.“

RIEŠENIE: Samozrejme, aj táto situácia má riešenie. Čo najskôr po voľbách treba vstúpiť do Plánu obnovy, presunúť peniaze na rekonštrukcie už existujúcich nemocníc a z nich urobiť špičkové zariadenia. A tiež pozastaviť optimalizáciu siete nemocníc, posilniť ambulantných lekárov, a potom sa venovať nemocniciam...

Kauza 16/51 – Poslankyňa OĽaNO obvinená z machinácií pri verejnom obstarávaní

Áno, čítate správny titulok. Tou poslankyňou je bývalá starostka obce Kunerád v okrese Žilina a ešte stále poslankyňa OĽaNO, a dokonca 37-ka na ich kandidátke Monika Kavecká. Vyšetrovateľ ju v minulom roku obvinil zo zločinu machinácií pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe, za čo jej hrozí trest až 8 rokov za mrežami.

A čoho sa mala vlastne pani poslankyňa dopustiť? Uprednostnila jednu firmu pri výstavbe nájomných bytov. Totiž najskôr firme mala prenajať pozemok, a potom mala povedať, že nájomné byty sa môžu stavať len na tomto konkrétnom pozemku. Na prípad upozornila Nadácia Zastavme korupciu. A čo je zaujímavé, v tomto prípade Igorovi Matovičovi obvinená poslankyňa nevádi. Lebo za každých okolností, pri každej hlúposti, ktorú Matovič navrhol, hlasovala presne tak, ako chcel.

Pani Kavecká však týmto prípadom nielen, že mala vo verejnej súťaži uprednostniť jedného z uchádzačov, ale mala spôsobiť aj obci škodu vo výške 30 000 eur. Úrad pre verejné obstarávanie dal totiž tejto obci pokutu 30 000 eur.

RIEŠENIE: Ak má byť spravodlivosť spravodlivá, nesmie vyšetrovanie zločinov trvať roky. Ak by totiž polícia a prokuratúra a aj súdy konali rýchlejšie, pani poslankyňa už mohla sedieť alebo byť oslobodená. A riešením je aj nevoliť Igora Matoviča, ktorý by opozičných politikov najradšej posadil za mreže, ale keď má problém jeho verná poslankyňa, to mu nevádi...

Kauza 17/51 – Koalícia plná zvrhlíkov – poslanec OĽaNO stíhaný za sex s deťmi

Toto je už naozaj silná káva... Keď som rozmýšľal nad tým, ktoré kauzy vyberiem do päťdesiatjednotky, tak som si spomenul aj na kauzu dnes už ex-poslanca Jána Heráka. Toto je asi jediný poslanec, ktorý obvinenia neustál a musel z parlamentu odísť. No nebol to odchod jednoduchý...

Podľa medializovaných informácií bývalého poslanca OĽaNO stíhajú až za šesť skutkov. K sexuálnemu zneužívaniu dievčat pribudlo aj obvinenie z ublíženia na zdraví a zo znásilnenia.

Ešte v roku 2021 Ján Herák čelil obvineniu zo sexuálneho zneužitia 14-ročného dievčaťa. Udiať sa to malo v tábore v roku 2019 a po prevalení prípadu prišiel o poslaneckú stoličku. Polícia vtedy vyzývala aj ďalšie prípadné obete, aby sa ozvali, a od augusta 2021 má exposlanec na krku nové obvinenia celkovo v piatich skutkoch. Obvinenia sú za prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže a za zločin sexuálneho násillia. Stať sa to malo v letných mesiacoch ešte v roku 2013, a ďalšie dve obvinenia sú z roku 2018. To ale nie je všetko. Ďalšie obvinenie sa týka obzvlášť závažného zločinu znásilnenia, ktorého sa mal dopustiť v lete roku 2019.

Prípady sa stále vyšetrujú a on vinu odmieta...

No vráťim sa k Herákovmu odchodu z parlamentu. Nebolo to tak, že by odišiel zo dňa na deň. Dva týždne ho aj jeho vlastní vyzývali, aby odišiel a keď odišiel, začal pracovať pre OĽaNO. A keď sa to po pár mesiacoch prevalilo, odišiel až vtedy.

RIEŠENIE: Riešenie v tomto prípade povie až nezávislý súd...

Kauza 18/51 – OĽaNO svine po 4500 eur

Priatel'ia, máme tu kauzu, po ktorej mala padnúť vláda, ale nestalo sa tak, lebo svine sa pri válove potrebovali udržať. A tu OĽaNO ukradlo obrovské peniaze doslova za nič – za vyplnenie dotazníka o svinách.

Predstavte si, že ste chovateľom sviň, každá má hodnotu tak 350 eur a zrazu vám ministerstvo pôdohospodárstva ponúkne 4500 za sviňu. Čo za sviňu, za vyplnenie dotazníka o svini. Čiže zakliknete 10 položiek, odosľete a sviňu si môžete nechať.

Parádny kšeft, nie? Ale nebol pre všetkých, len pre vyvolených. Takúto možnosť dostali len štyri percentá chovateľov. Z celkového počtu 2 953 fariem dostalo financie len niečo cez 120, tie patrili 86 subjektom. A neboli by to oľanácke svine, keby prachy za dotazníky o svinách neprihrali sviniam OĽaNO ľuďí.

Podme sa na to pozrieť. Štátnym tajomníkom, teda zástupcom ministra pôdohospodárstva Samuela Vlčana bol v tom čase istý Milan Kysel'. A rodná firma Kysel'ovcov zinkasovala desiatky tisíc eur, vychádzalo to 4500 eur za sviňu. Neskôr vysvitlo, že nielen Kysel'ovci takto vytunelovali naše peniaze, ale „kráľovsky“ si mal zarobiť aj 123. kandidát OĽaNO Augustín Polák z Bolešova. Ten za vyplnenie dotazníka o svojich svinách dostal 10 488 eur.

Priatel'ia, dobre počujete, takto svinári z OĽaNO zarábali na všetkom. Kysel' po mediálnom tlaku síce zo svojej pozície odišiel, ale v kresle ministra zostal Samuel Vlčan, ktorý spolu s Budajom spôsobil ešte väčší korupčný škandál. A to si OĽaNO hovorí, že bojuje proti korupcii...

RIEŠENIE: Po tejto kauze sme prišli s riešením. Náš podpredseda Richard Raši predložil návrh na centrálny register dotácií. Znamenalo by to, že každá výzva na dotáciu, teda aj takáto na svine, by sa musela objaviť v centrálnom registri, a tiež by tam boli aj informácie o tom, kto dotáciu dostal, kto nie a na základe čoho. Vládna koalícia však tento návrh zákona neschválila, aj keď mala vo vládnom programe 90-krát slovo transparentnosť.

Kauza 19/51 – Papaláš na štátnom bavoráku vozí podriadenú do Álp

Ak ste na prelome rokov 2021 a 2022 na ceste medzi Komárnom a Bratislavou stretli húkajúce BMW 750 i v predĺženej verzii, je veľmi pravdepodobné, že vás z cesty vytláčal sám policajný prezident Štefan Hamran. A ak ste toto auto stretli v rakúskych Alpách, tak ste videli policajného prezidenta, ako spája príjemné s užitočným a berie svoju kamarátku, priateľku na lyžovačku. A ešte to aj verejne komunikuje. Keď sa ho novinári pýtali, prečo nebol na parlamentnom výbore, kde sa riešili dôležité veci, jeho hovorca poslal takúto odpoveď: „Dočasne poverený prezident Policajného zboru sa nezúčastnil na rokovaní predmetného výboru z dôvodu dlhodobo plánovanej päťdňovej dovolenky spojenej s pracovným programom v rakúskom meste Innsbruck.“

Na doplňujúcu otázku, aký je výsledok pracovnej cesty odpovedal, že rokoval s rakúskymi kolegami. A ja dodávam, že určite v nejakom après ski bare...

Hamran na cestu do Rakúska nešiel sám a bola s ním aj jeho podriadená z Útvaru osobitného určenia. Má ísť o istú Evelyn Hégelyovú, ktorá pochádza tiež z Komárna. Tá tam podľa Hamrana bola v pozícii tajomníčky výkonného výboru organizácie ATLAS. „Bola so mnou, pretože som skĺbil dovolenku s pracovnou cestou, tak som si ju zobral so sebou. Okrem toho, a to možno neviete, ja som s pani Hégelyovou už bol na dovolenke aj v minulosti, lebo je to moja osobná priateľka a kamarátka, ktorú poznám už roky,“ priznal. Nejde však o jeho partnerku: „Moja priateľka sa ináč volá,“ uzavrel. No neviem, ale byť Hamranovou priateľkou, asi s ním pekne zatočím...

RIEŠENIE: Každý normálny človek, keď ide na dovolenku, dovolenkuje, keď ide na služobnú cestu, pracuje. Len papaláš Hamran spája príjemné s užitočným. Pravidlá na to, kto sa môže voziť v služobných autách predsa máme, stačí ich dodržiavať. Preto jediným riešením je hĺbková kontrola Hamranových papalášskych manierov hneď, ako z funkcie policajného prezidenta odíde.

Kauza 20/51 – Žúrky za štátne

V jednej z predchádzajúcich káuz som poukazoval na to, že ak človek dostane rakovinu v druhej polovici roka, nemá šancu dostať sa k inovatívnym liekom, pretože rozpočet na to sa minie už v prvých mesiacoch roka. Zato štátna Všeobecná zdravotná poisťovňa má dosť peňazí na to, aby urobila žúrku pre svojich zamestnancov.

Ľudia, ktorí by mali riešiť preplácanie liečby pacientov, sa dva pracovné dni prežierali. Papkali grilované kačacie prsia v medovej kruste či pečené prasiatko. Podujatie, ktoré má názov Výročná konferencia MY 2022, sa konalo koncom roka 2022 od štvrtkového popoludnia do piatkovej tretej hodiny ráno v bratislavskej Inchebe. Len za pohostenie v rámci akcie zaplatila VŠZP vyše 71-tisíc eur. Ďalšie tisíce išli na prenájom haly, zväžanie zamestnancov autobusmi a na nocľah. Spolu približne 120 000 eur. A to nehovorím o desiatkach miliónov eur, ktorými je Všeobecná zdravotná poisťovňa v strate, riadne neplatí za zdravotné výkony a nedostatočne prepláca lieky. A teraz si vypočujte argument poisťovne – vraj akcia pre zamestnancov je financovaná z peňazí určených na prevádzku a preplácanie liečby poisťencov tak neutrpí.

Milá Všeobecná zdravotná poisťovňa, každý z nás Vám platí odvody – povinne, podľa výšky svojho príjmu. A vy namiesto toho, aby ste obracali každé euro, radšej preplatili lieky a zaplatili doktorom a zdravotným sestram, sa idete ožierať a prežierať. Je to hanba nielen Vaša, ale aj ministra Lengvarského, Hegerovho nominanta, ktorý mal ešte počas akcie odvolať riaditeľa poisťovne... Žiaľ, nestalo sa tak.

A toto nebola jediná žúrka za štátne. Aj štátny SEPS si objednal u agentúry PS Digital žúrku aj s Helenkou Vondráčkovou. Suma bola podobná, ľudí bolo menej a objednávku podpisoval tiež Hegerov nominant, dnešný minister hospodárstva vo vláde pani prezidentky – Peter Dohun. Urobil tak v čase najväčšej energetickej krízy, keď ľuďom a firmám dvíhal poplatky o desiatky percent. A Heger sa len prizeral, ako sa vyhadzujú štátne peniaze na koncert pani Vondráčkovej a alkohol pre energetikov...

RIEŠENIE: Riešenie máme v rukách my všetci. Nepočúvajte Hegerovo, Matovičovo, ani Šimečkovu či Sulíkovo Sladké mámenie... Je to banda, ktorá iné rozpráva a iné koná. Mali šancu tri a pol roka ukázať, že sa dá vládnuť bez káuz, korupcie, rodinkárstva, ale oni úplne zdevastovali štát, drancovali štátny rozpočet a robili si za štátne peniaze žúrky...

Kauza 21/51 – Sulíkovi Dubaj

Keby vláda, ktorá dostala v roku 2020 dôveru ľudí a ústavnú väčšinu nebola vláda hlupákov, amatérov a pokrivených charakterov, tento seriál nazvaný 51 káuz vlády, ktorá sa chcela zapísať do dejín, by nikdy nevznikol.

Hoci som si vopred urobil zoznam káuz, už teraz, ani nie v polovici som si istý, že do 51 sa so všetkými nevojdem, pretože tých káuz je podstatne viac... Ďalšia bude patriť Sulíkovi a Dubaju, kde sa na prelome rokov 2022 a 2023 konala svetová výstava Expo. Sulík tam bol pečený-varený, vládny špeciál snád' okrem Bruselu nemal viac ciest do žiadnej inej destinácie.

Pripomeniem, že Sulík mal v súvislosti s návštevami Dubaja viacej káuz, najskôr unikli fotky pasov celej delegácie, potom sa verejnosť dozvedela, že so Sulíkom do Dubaja letela aj dcéra. Tá tam pôsobila ako „odborníčka v oblasti energetického práva“ a s ministerstvom svojho otca uzatvorila zmluvu o spolupráci. Odmena za jej služby je síce nula eur, no samotná cesta do Spojených arabských emirátov mala podľa zmluvy byť na náklady štátu. A pritom táto odborníčka bola len koncipientkou v právnickej kancelárii Ius Aegis. A práve s touto kanceláriou podpísala ÚRSO zmluvu o poskytovaní právnych služieb za 51 000 €. A hádajte, do koho rezortu ÚRSO spadá? Samozrejme, uhádli ste, pod ministerstvo hospodárstva.

Dalo by sa povedať, že čo návšteva Dubaja, to škandál. A to nespomínam Geissenovcov, s ktorými sa tam Sulík skamarátil, a potom ich ukazoval ako zvieratká v ZOO celému Slovensku. Ukázali sa aj na videu, v ktorom po ztvorení stánku dal Sulík svojim kamarátom a spolustraníkom jasnú úlohu. Dnes je všetko zadarmo, treba vypíť celý bar... Na videu bolo vidno nielen Sulíka, jeho poslankyňu Janku Bittó Cigánikovou, ale aj predsedu parlamentu Borisa Kollára a samozrejme, aj Geissenovcov.

Sulíkovu žúrku v Dubaji, ale aj ostatné podozrivé okolnosti okolo jeho návštev Expa dnes prešetruje polícia. Sulík nechal totiž daňovým poplatníkom celkom slušný účet. Citujem jeho nástupcu Hirmana: „Zatiaľ môžem konštatovať, že nám tu ostal jeden veľký bordel v dokladoch. Nevýdokladované výdaje a použitie štátneho majetku v sumách stoviek tisíc eur. Na druhej strane sú tu údajné pohľadávky za údajne poskytnuté služby a neviem čo všetko v rádoch desiatkach a stovkách tisíc eur...“

RIEŠENIE: Ak Sulík spreneveril štátne peniaze, mal by ísť sedieť. A zákony musíme upraviť tak, aby sa už takéto megažúrky za naše peniaze nemohli opakovať...

Kauza 22/51 – Kollárove príjmy zo štátu presahujú 80 000 eur mesačne

Nielen Igor Matovič, ale aj Boris Kollár objavil politiku ako výnosný biznis. Hoci na billboardoch to skrýva za pomoc ľuďom, pomáha najmä sebe. Ako predseda parlamentu má kompletný servis, ochranu, vodiča, reprefond, kanceláriu a ľudí, ktorých platí štát. Okrem toho má viac ako štvortisícový plat. Viacerí ste mi písali, z čoho platí výživné svojim, neviem koľkým, mamičkám.

Boris Kollár síce podniká, ale veľa peňazí dostáva do svojich firiem aj zo štátu. Podme sa na to pozrieť. Od volieb vytiahol len do svojich rádii zo štátu približne 3 a štvrt milióna eur. Predseda parlamentu vlastní dve rádiá – Fun rádio a Rádio Vlna. V nich si za tri a pol roka objednali rôzne štátne inštitúcie nákup vysielacieho času za 3 245 726,71 eur.

Ako to viem? Jednoducho. Sadol som si na pár hodín nad centrály register zmlúv. Rôzne štátne inštitúcie uzavreli s Kollárovými rádiami celkovo 39 zmlúv, pričom v 19 prípadoch išlo o inštitúciu, ktorej šéfovali nominanti Sme rodina. A ostatné väčšie komerčné rádiá, vrátane najpočúvanejšieho Expresu, dostali objednávky zo štátu len niečo cez milión.

Boris Kollár jednoducho vie, prečo je v politike. A ak objednávky na reklamu, ktoré dostali rádiá šéfa Sme rodina prepočítame na mesiace, vychádza to na 77 000 eur mesačne. A to sú už slušné peniaze, nemyslíte?

RIEŠENIE: Vládna koalícia, ktorá nám tu tri a pol roka vládla a dnes sa tvári, že je opozícia, sľubovala zákony, ktoré by biznisu politikov so štátom zamedzili. Samozrejme, nič také neschválili. A keď to neurobili oni, urobíme to my, ak nám dáte vo voľbách dôveru.

Kauza 23/51 – Rovný rovného si hľadá, daňový podvodník k daňovému podvodníkovi sadá

Písal sa rok 2020, zúrila pandémia COVID-19 a OĽaNO pomaly obsadzovalo všetky významné pozície v krajine svojimi nominantami. Do čela Národnej lotérievej spoločnosti Tipos dosadil vtedajší minister financií Eduard Heger, samozrejme so súhlasom Igora Matoviča, svojho kamaráta Mareka Kaňku.

Už výber Kaňku na post šéfa štátneho Tiposu vzbudzoval pochybnosti. Vtedajší minister financií Eduard Heger si totiž hneď po voľbách sám vybral členov predstavenstva tejto firmy. Predsedom predstavenstva sa stal Marek Kaňka. Vraj len dočasne, kým neprebehne výberové konanie. Na výberovom konaní sa potom zúčastnilo 14 zo 17 prihlásených kandidátov, no kritériám podľa ministra vyhovel iba štyria. A, čuduj sa svete, presne tí istí, ktorých si „dočasne“ vybral minister Heger. Ostatní vraj nezískali dostatočný počet bodov.

Dočasne „stály“ predseda predstavenstva Marek Kaňka pritom v roku 2020 priznal, že sa s ministrom Hegerom pozná pätnásť rokov z kresťanského spoločenstva a angažoval sa aj v Matovičovom hnutí OĽaNO. Na otázku, že to nevyzerá ako transparentný výber, odpovedal: „Ja si myslím, že ma pán minister poznal nielen z tejto stránky, ale aj z profesijnej. Mediálna agentúra, v ktorej som pôsobil, pracovala aj pre hnutie OĽaNO. Videl, ako pristupujem k práci, aký som manažér, poznal moje podnikateľské aktivity. Nepožiadaval ma o príchod do Tiposu, lebo sme sa poznali z kresťanských kruhov, skôr išlo o to, aby som mu pomohol s vedením podniku, lebo poznal moje manažérske schopnosti.“

A skutočne si vybral fantastického manažéra. Takého, ktorého v lete 2022 obvinila Národná kriminálna agentúra z podvodu a po tlaku musel svoju funkciu opustiť.

Podvod prebiehal podľa polície tak, že firmy napojené na obvineného pracovníka spoločnosti OMV kupovali v Rakúsku od OMV pohonné hmoty bez dane. Keďže na Slovensku by tým pádom DPH platili, nastúpila sieť ďalších spoločností v karuseli, ktoré nákupy zneprehľadnili a umožnili ostatným spoločnostiam vyhnúť sa plateniu DPH.

Marek Kaňka figuruje ako obvinený, podľa polície mal cez svoju firmu Oliva Group fiktívne nakúpiť od ďalšej spoločnosti v karuseli pohonné hmoty za 1,68 milióna eur a štátu neodviesť 336-tisíc eur na DPH.

A rok po jeho odchode vyšlo najavo, že poberal mesačne okrem platu 14-tisícové odmeny...

RIEŠENIE: Spoločnosť Tipos prevádzkuje na Slovensku lotérie a zo ziskov má financovať šport. Za Hegera a Matoviča však jeho nominant Kaňka chodil do televíznych relácií a sponzorské peniaze, ktoré mali ísť pre mladých slovenských športovcov, rozdával kade-tade ako po nebohom. Treba prijať zákon, kam presne peniaze z Tiposu môžu ísť a nebude si s nimi bačovať nejaký daňový podvodník podľa svojho uváženia.

Kauza 24/51 – Pokrytci z OĽaNO zneužívali deti v reklame na hazard

V Tipose ešte chvíľu zostaneme. V jednom zo svojich videí som poukazoval na to, na čo je Tiposu šesť rakúskych ročných diaľničných známok, keď v Rakúsku nepodnikajú, a na to som dodnes odpoveď nedostal. Predpokladám, že manažéri vrátane pána Kaňku, ktorý mal podľa NAKA okradnúť Slovenskú republiku na daniach o viac ako 336 tisíc eur, sa na služobných autách vozili na lyžovačky.

Ale poďme do súčasnosti. Isto si spomeniete na poslanca OĽaNO Michala Šípoša. Je to ten, na ktorého svadbe sa počas najväčšej pandémie covidu Matovič fotil bez rúška, a ten, ktorý predtým robil poslaneckého asistenta Kuffovi. Ten už bol v parlamente za OĽaNO, preliezol tam aj na kandidátke Kotlebu a teraz sa zavesil na Dankovu kandidátku.

Ale poďme späť k Šípošovi. Kandiduje z 11. miesta a pri mene má napísané bojovník proti hazardu. A v čase, keď chcel Tipos v reklamnej kampani na hazard zneužiť deti, bol šéfom poslaneckého klubu OĽaNO, ktorého minister Heger za Tipos zodpovedal. Môže toto urobiť niekto, kto nie je pokrytec, kto má kožu na ksichtě? Vážne, z dvojtvárnosti politikov OĽaNO, súčasných aj bývalých, mi je normálne zle...

Čo sa stalo? Štátny lotériový gigant chcel propagovať hazard v reklame s maloletým chlapcom. Rada pre reklamu označila spot za neetický. Tipos reklamu stopol, detaily o jej vzniku tají, zmluva v centrálnom registri neexistuje. Vo videu si zahral malý chlapec, ktorý sa hrá na pilota. Keď sa mu zlomí krídlo na kartónovom modeli lietadla, zosmutnie. Smutní sú aj rodičia pozorujúci syna sediaceho na koberci.

Reklamný spot má však šťastný koniec: chlapec sa vozí na kolotoči v modeli lietadla a spokojní rodičia sa dívajú na syna. „Aj vy si môžete splniť tie najkrajšie sny. Skúste šťastie s novými stieracími žrebmí,“ zaznelo na konci spotu s logom Tiposu a vizuálom nových žrebov.

Priatelia, už po tejto kauze mal Heger Kaňku okamžite odvolať. Ak tak neurobil, mal Matovič ako premiér odvolať Hegera, ktorý za Kaňku zodpovedal. Ani toto sa nestalo. A bojovník proti hazardu – Michal Šípoš, sa na to z parlamentu len prizeral, veď mu do vrecka tieklo každý mesiac viac ako 4000 eur...

RIEŠENIE: Politická kultúra počas vlády OĽaNO, Za ľudí, Sme rodina a SaS klesla na úplné dno. Preto, prosím, pri voľbách zvážte, či dáte hlas niekomu, kto 3 a pol roka iné konal a iné rozprával. Volám sa Martin Dorčák, kandidujem za HLAS pod číslom 51 a za tým, čo hovorím, si pevne stojím.

Kauza 25/51 – Testy štátu predával Matovičov známy

Matovič vie, ako na politike zarobiť. Hoci on sám je pomaly bezdomovec, nič nevlastní, všetko napísal na manželku, ľudia v jeho okolí začali potom, ako sa OĽaNO dostalo do vlády, záhadne bohatnúť. Využil na to Núdzový stav, ktorý štátu dovolil nakupovať v podstate bez obstarávaní alebo v zjednodušenej forme, a tak sa stalo, že antigénové testy na celoplošné testovania, s ktorými Matovič ľudí týral dlhé mesiace, dodávala neznáma trnavská firmička Eurolab Lambda. Kým v rokoch 2018 a 2019 jej tržby boli ani nie 10 miliónov eur, v ďalších dvoch rokoch sa vďaka zákazkám od Matovičovej a Hegerovej vlády zdesaťnásobili a podľa Finstatu preskočili 100 miliónov eur.

Médiá hneď pri prvých nákupoch začali upozorňovať, že podľa Obchodného registra SR predsedom predstavenstva spoločnosti je Peter Krajčovič. Ten je zároveň spolumahiteľom školy, kam chodia dcéry Igora Matoviča.

Matovičovi to nevadilo, s firmou štát, konkrétne Ministerstvo hospodárstva vedené Sulíkom a Správa štátnych hmotných rezerv vedená Sulíkovým nominantom Jánom Rudolfom, obchodoval ďalej. Nevadilo im ani to, že firma mala pred prvou zákazkou 17-tisícový dlh v sociálnej poisťovni a štát nemôže podľa zákona nakupovať od firiem, ktoré mu dlhujú čo len euro.

A ak by ste teraz protestovali, že toto nemá logiku, veď Sulík je s Matovičom na nože, nezabúdajte, že Matoviča do slovenskej politiky dotiahol Sulík na svojej kandidátke v roku 2010 a v čase, keď kšeftovali s testami, boli veľkí kamoši a Sulík s Matovičom piekli pizzu.

V každom prípade, Slovensko prišlo o milióny eur, ale Matovič mal zbraň na ľudí – milióny testov, ktorými šikanoval najskôr dospelých ľudí, a potom aj deti.

RIEŠENIE: Riešenie je veľmi jednoduché – dodržiavať zákony. Ale ak štát ovládajú ľudia, pre ktorých sú zákony trhací kalendár, nedá sa s tým urobiť nič. Ak majú obsadené kontrolné orgány, políciu a majú svojich sudcov, krajina je im vydaná napospas.

Kauza 26/51 – Ako Remišová nechala vyše roka ležať v šuflíku zákon proti byrokracii

Tí z Vás, ktorí moje videá sledujú už niekoľko rokov, vedia, že som sa v nich často venoval pani Remišovej. Aj preto, že som na úrade podpredsedu vlády, z ktorého ona spravila ministerstvo investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie, pracoval a záležalo mi na tom, aby projekty, ktoré sme rozbehli, pomáhali ľuďom. V časoch, keď úrad viedol Peter Pellegrini a Richard Raši, sme rozbehli veľkú antibyrokratickú revolúciu, ktorá mala pokračovať hneď po voľbách. Dnes totiž nemusíte na úrady nosiť desiatky výpisov a potvrdení, štát si ich musí vytiahnuť zo systémov sám. Podarilo sa. Kým neprišla Remišová.

Tretí antibyrokratický zákon schválila ešte Pellegriniho vláda. Len to bolo tesne pred parlamentnými voľbami a do parlamentu sa tým pádom už nedostal. Keďže však všetko bolo pripravené a na zákone bola všeobecná zhoda, bolo len otázkou času, kedy ľudia a podnikatelia nebudú musieť úradníkom predkladať kópiu rodného, sobášneho a úmrtného listu, ďalej potvrdenie o neporušení zákazu nelegálneho zamestnávania, potvrdenie o pobyte, ako aj potvrdenie o pridelení IČO. Zároveň už nemalo byť nutné predkladať ani výpis z centrálného registra hospodárskych zvierat a potvrdenie, že hospodársky subjekt nie je v reštrukturalizácii, nie je v konkurze ani na neho nie je vyhlásený konkurz, a potvrdenie, že hospodársky subjekt nie je v likvidácii.

Richard Raši niekoľkokrát vyzýval Remišovú, aby si zákon, ku ktorému už boli pripravené aj informačné systémy osvojila a predložila ho do parlamentu. Keď to nespravila, urobili to poslanci HLAS a Remišovej poslanci, v tom čase ešte nejakých mala, za zákon nezahlasovali. Potom pani bábkoherečke niekto poradil, že s týmto zákonom sa môže chváliť ona, lebo je fakt dobrý a až vtedy pochopila, že ho treba posunúť ďalej. A tak, ako sa Kollár, Matovič a Gröhling chvália cudzími záverečnými prácami, tak si Remišová urobila niekoľko tlačoviek o zákone, ktorý pripravil tím Richarda Rašiho.

RIEŠENIE: Tento problém je vyriešený, treba ísť však ďalej a odbúravať nepotrebnú byrokraciu. Systematicky, nie kvôli tlačovkám, ako to urobila Remišová, ale kvôli ľuďom.

Kauza 27/51 – Mikulcov megakšeft na hraniciach

Keď sa v minulom roku začala vojna na Ukrajine, boli sme v šoku. A nielen my, ale celá Európa a najviac Ukrajinci. Tí, ktorí mohli, zobrali nohy na plecia a utekali. Časť z nich aj na Slovensko. Samozrejme, všetci sme im chceli pomôcť a od prvého dňa boli na hraniciach stovky dobrovoľníkov, ktorí mali pre ľudí utekajúcich pred vojnou jedlo, šaty, niektorí ubytovanie a iní ponúkali odvoz. Sám som poslal na hranice teplé oblečenie, veď bol február.

Dobrovoľníci na hraniciach makali deň a noc a štát zaspal. Zaspal Mikulec, ale aj ostatní ministri, ktorí nedokázali vytvoriť funkčnú schému pomoci, kam utečencov ubytovať, ako im dať prácu a podobne. No nielen Mikulec, aj minister obrany Jaroslav Nad' nevládol situáciu na hraniciach, veď armáda tam prišla dva dni po dobrovoľníkoch. Dodať stany či kuchyne jej v niektorých prípadoch trvalo týždne. Slovenských vojakov predbehli nielen dobrovoľníci, ale aj samosprávy a ešte aj zamestnanci ministerstva vnútra.

Zato Mikulec vedel, ako z tejto situácie von a ešte na nej aj zarobiť. Ministerstvo vnútra na jar podpísalo 2,5 miliónovú zmluvu s eventovou firmou Dustream production na pomoc s prílevom utečencov z Ukrajiny. Na priamo, čiže bez súťaže s firmou s väzbami na OĽaNO. Dustream ministerstvo totiž odporučil podnikateľ Július Slovák. Ten pracuje pre OĽaNO a pozná sa s lídrom hnutia Igorom Matovičom ako aj premiérom Eduardom Hegerom.

Pochybnosti vzbudili dve zmluvy. Druhou bola zmluva s bratislavskou firmou Globalgastro plus za takmer 2 milióny eur s daňou, ktorá mala utečencom zabezpečovať catering. Mikulec de facto dal svojim kamošom vozíť jedlo z Bratislavy na Ukrajiniskú hranicu! A premiér Heger sa na to prizeral, neskôr to nazval veľkým zlyhaním štátu. A neodstúpil, rovnako ako Mikulec.

Kauza 28/51 – To, čo nedokázal Matovič, dokázala Remišová

Priatelja, sumou takmer 600 000 eur sa opäť raz všetci skladáme na propagáciu pani bývalej ministerky, dnes kandidátky OĽaNO Veroniky Remišovej. Na jar tohto roka obyvatelia krajských miest našli vo svojich schránkach časopis Lepšie Slovensko, ktorý sa z rozpočtových peňazí a z nových eurofondov rozhodlo vydať Remišovej ministerstvo.

Keď si však prvé číslo časopisu prelistujeme, okrem obrovských fotiek pani Remišovej tam o nových eurofondoch, ktoré na zmysluplné projekty už tretí rok nečerpá a do svojho odchodu ani nečerpala, nenájdeme skoro nič. Nie je tam ani slovo o tom, ako žiadať peniaze na projekty, ktoré v našich regiónoch zlepšia kvalitu života, zato sa tam chváli veľkou antibyrokratickou revolúciou, ktorú pripravil ešte Peter Pellegrini s Richardom Rašim, a projektom tabletov pre seniorov, ktorý je platený z plánu obnovy a vôbec nefunguje. Týmto dvom projektom pani Remišová venuje polovicu celého časopisu a samozrejme, aj veľké titulky na prvej strane. V prvom čísle mala 4 fotky, v druhom tri a v treťom dve. Keď vyšlo štvrté číslo, už Remišová nebola ministerka a piate využil na svoju propagandu nový progresívny minister prezidentkinej vlády Peter Balík. Hádajte, koľko v ňom mal fotiek? Presne tri...

Nielen ja, nielen moji kolegovia, ale mimovládne organizácie okamžite spustili na Remišovú veľkú kritiku. To, čo nedokázal Matovič, keď chcel vydávať vládne noviny, dokázala Remišová a jedno číslo stálo približne 50 000 eur. Eurofondy majú byť najmä na rozvoj regiónov, ale časopis sa distribuuje len v krajských mestách. Prečo asi? Lebo len tam mohla mať Remišová zopár pomýlených voličov. Tento časopis mal byť predvolebnou kampaňou Veroniky Remišovej. Našťastie, už na jeho obsah nemá dosah. A vyzývam nového ministra Balíka, aby vydávanie tohto nezmyslu zastavil a peniaze použil nie na svoju propagáciu, ale na pomoc ľuďom v regiónoch.

Kauza 29/51 – Seniori a dôchodcovia – nepriatelia štátu

Tento seriál píšem preto, aby sa nezabudlo. Všetci politici, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom podieľali na Matovičovej a Hegerovej vláde, sa dnes tvária, že tu nikdy nevládli a ponúkajú riešenia, ktoré mohli tri a pol roka aplikovať. Neurobili nič, rekordne o 3500 eur zadlžili každého z nás a doteraz vykrikujú aj so svojimi farmami trollův, že za súčasnú situáciu na Slovensku môžu tí, ktorí tu vládli pred nimi. Nie je to pravda.

Vláda, ktorá sa podľa Matoviča mala do dejín zapísať ako tá najlepšia, ale zapíše sa ako tá, ktorá spustošila krajinu. Veď posúďte sami. Len čo prišli Matovičovci, Hegerovci, Sulíkovci, Remišovci a Kollárovci do vlády, zrušili plnohodnotné 13. dôchodky, ktoré mali seniori dostať. V prvom roku to malo byť 460 eur pre každého dôchodcu. K dnešnému dňu okradli dôchodcov o 1,7 miliardy eur, každého približne o 1500 eur. Seniori stáli od samotného začiatku vlády Igora Matoviča a Eduarda Hegera na úplnom okraji záujmu štátu. Čelili obrovským problémom. Pandémia ich zavrela v ich domovoch a drastické zvyšovanie cien potravín, nájomného a energií ich každý jeden deň robilo chudobnejšími. A ešte, ak si spomínate, aj dôchodcovské nákupné hodiny, ktoré mali seniorov chrániť, postavili väčšinu spoločnosti proti nim.

Ak nepočítam očkovací bonus, ktorí nedostali všetci, jedinou pomocou, ktorú doteraz dostali dôchodcovia ako náplasť na rekordnú infláciu navyše, bola almužna v podobe takzvaného 14. dôchodku na konci minulého roka. Seniori vtedy dostali od 35 do 210 eur. V priemere 139 eur, v priemere 8,70 za každý mesiac zdražovania.

Faktom je, že vďaka Matovičovej a Hegerovej politike sa len v minulom roku 187-tisíc nových dôchodcov dostalo do pásma chudoby. A smutný fakt je aj ten, že 300-tisíc seniorov si dnes nemôže pravidelne dovoliť výživné jedlo s mäsom. A to už nehovorím o dôchodcoch, ktorí sa rozhodujú, či si kúpia niečo na jedenie, alebo zaplatia za lieky.

RIEŠENIE: V Hlase máme riešenie aj na túto situáciu. Vrátime dôchodcom plnohodnotný 13-ty dôchodok a budeme garantovať pomoc štátu všetkým ohrozeným skupinám, aby mäso na obed nebolo nedeľným sviatkom ako v minulosti.

Kauza 30/51 – Ako Remišová oklamala celú vládu a dala oligarchom vyše 40 miliónov

Veronika Remišová síce neoplýva prílišnou inteligenciou, ale dve a dve si zrátať vie. A veľmi rýchlo pochopila, že ministerkou bola prvý a posledný krát a už sa nenájde nikto, kto by jej ministerskú funkciu zveril. Preto sa rozhodla urobiť veľký realitný biznis a presťahovať ministerstvo do budovy finančnej skupiny na brehu Dunaja. Hoci všetkým tvrdila, že ročne ušetrí 1,3 milióna eur, čísla jej nesedia a spolu s podpredsedom Hlasu Richardom Rašim sme to dokázali.

Keď sme spočítali pôvodné nájom, ktoré Remišová zdedila, vrátane nájomov delimitovaných úradníkov, dostali sme sa na sumu 31,3 mil. eur za 10 rokov.

Nájomná zmluva v budove Tower 115 hovorí o 38 miliónoch eur za 10 rokov, a to v tom máme započítanú predpokladanú infláciu z roku 2021, ktorá je vo výpočtoch pani Remišovej výrazne nižšia ako v skutočnosti. Napríklad, Remišovej prepočty počítali v roku 2023 s infláciou 9 percent, odhad je dvojnásobný, takže nájom bude rásť geometricky, podľa našich prepočtov o minimálne tri milióny eur počas desiatich rokov.

Remišová však pri podpise zmluvy nedodrжала ani priemernú cenu nájmu, ktorú jej schválila vláda – 9,87 eur na meter štvorcový a zmluvu podpísala na priemernú cenu nájmu 10, 71 eur plus inflačný koeficient.

Pani Remišová totiž predtým, ako urobila súťaž na novú budovu ministerstva, si od tej istej finančnej skupiny prenajala 3 000 metrov štvorcových kancelárskych plôch, z ktorých väčšina zostala nevyužitá a za ktoré platila mesačne 20,57 eur, plus 4,50 eur náklady. Spolu tak ročne okradla štát o viac ako 900 000 eur.

Prečo to urobila? Aby túto sumu mohla zarábať do pôvodných prenájmov a aby tak vedela dokladovať šetrenie v novej budove. Pôvodnú sumu nájomného tak zvýšila takmer o tretinu a na základe tejto zmluvy deklarovala, že za 10 rokov ušetrí 9 miliónov eur.

V materiáli, ktorým si sťahovanie dala odobriť v septembri 2021 na rokovanie vlády tvrdila, že: „Nájomné sa výrazne zníži na úroveň 9,87 EUR/m². Pri realizácii predloženého priestorového riešenia, predpokladaná úspora výdavkov štátu predstavuje 739 871,84 EUR ročne, t. j. zníženie o 21,35 %. Za obdobie predpokladaného 10-ročného nájmu úspora výdavkov dosahuje 7 398 718,40 EUR.“

Už tu je prvá nezrovnalosť – pani Remišová v médiách tvrdí, že šetrí 1,3

milióna eur, vláde tvrdila, že bude šetriť 730 000 eur ročne a reálne ročne preplatí približne milión eur, za 10 rokov až 10 miliónov.

Kým prejdeme k číslam, dovoľte mi pár slov o transparentnosti súťaže.

Remišová si najala realitnú kanceláriu, ktorá jej urobila prieskum trhu. V zmluve s realitkou Grahams Real žiadala nájsť ponuky v Bratislave, v širšom centre mesta, ktoré poskytnú priestory pre cca 1065 zamestnancov MIRRI s podlahovou plochou najmenej 15 700 metrov štvorcových vrátane chodieb, kuchyniek a sociálnych zariadení.

Realitka našla tri – dve od finančnej skupiny a jednu od Tatrabanky. Tatrabanka ponúkla 16 700 metrov štvorcových, a potom pani Remišová zmenila podmienky. Súťaž vypísala na minimálne 18 756,44 m² pre počet zamestnancov 1083, čím ponuku Tatrabanky vylúčila a ostali už iba dve ponuky od rovnakej finančnej skupiny.

Pri metroch štvorcových sa ešte pristavím, pretože Remišová absolútne odignorovala odporúčanie Útvaru hodnoty za peniaze. ÚHP ministerke odporúchal prenajať priestory v rozsahu do 14 m² na zamestnanca. Pre 1083 zamestnancov, ktorých Remišová uvádza v materiáli prerokovanom vládou SR by jej teda stačilo prenajať 15 162 m². To je o 1585 m² menej, než ponúkal ďalší účastník výberového konania. Ale Remišová vedela, čo chce prenajať, a tak ho zo súťaže vylúčila! Nakoniec prenajala o 5000 m² viac – celých 20 130 m² a odporúčanie ÚHP ignorovala. Na zamestnanca má tak takmer 19 metrov štvorcových.

Ale podme opäť k prenájmom a k číslam, ktoré pani ministerke nesedia. Keďže pani Remišová potrebovala peniaze na nákup 8-tisícovej sedačky, 14-tisícového konferenčného stola, leňošiek pre vodičov s čiernymi, matnými a kovovými nožičkami, 120 eurových vešiakov a 1400 eurových dizajnových sedačiek, dohodla s prenajímateľom akože zľavu. Zľava spočíva v tom, že v prvom a druhom roku, teda v čase, keď bude ona ministerkou, bude za nájom platiť len približne euro za meter štvorcový a od roku 2024 jej nástupcovia doplatia aj jej prenájom. Lenže, táto zľava predraží celkovú zmluvu o viac ako milión, možno až tri, podľa výšky inflácie, pretože Remišovej nástupcovia budú platiť jej nájomné navýšené o inflačný koeficient.

Keďže presnú sumu, koľko napokon štát za nájom Remišovej ministerstva v Tower 115 zaplatí nepoznáme, nevieme o koľko presne Remišová okradla daňových poplatníkov. Vieme len, že oproti nájomným zmluvám, ktoré pani Remišová zdedila, a boli spolu na 31,3 mil. eur na 10 rokov, bude musieť štát zaplatiť minimálne 38 miliónov eur za nájom, plus doplatiť ďalší

minimálne milión za vyššiu infláciu a takzvanú Remišovej zľavu, keďže jej nájomné budú platiť až ďalší ministri, plus ďalšie peniaze za sfahovanie, nové luxusné a dizajnové nábytky, kabeláž a inštalácie... Remišovej štúdia uskutočniteľnosti to vyčíslila na 2,37 milióna eur – ako jednorazové náklady, čiže už sme na sume MINIMÁLNE 41,5 milióna eur, čo je o 10 miliónov viac ako by to bolo, keby Remišová ministerstvo nesfahovala.

RIEŠENIE: Riešenia sú dve. Prvým je vypovedanie nájomnej zmluvy, čo nevidím veľmi reálne, lebo to by musel súhlasiť aj prenajímateľ, a úprimne, kto sa len tak ľahko vzdá desiatok miliónov eur. Druhým je zosobnenie škody pani Remišovej.

Kauza 31/51 – Progresívci chcú zo Slovenska spravíť drogový raj

Tridsiatu prvú kauzu venujem strane, ktorá oficiálne nebola v parlamente, hrala sa na opozičnú, ale v skutočnosti Matovičovú vládu takmer vo všetkom podporovala. Ako mimoparlamentná strana mala dokonca aj jedného poslanca – Tomáša Valášeka, ktorý bol pôvodne do parlamentu zvolený za Remišovej Za ľudí, či bez ľudí. Ako mnoho iných, aj on pochopil, že zostať po boku Remišovej je cesta do pekla, a tak prezliekol Kabát a z konzervatívnej strany Za ľudí prešiel k ultraliberálom z Progresívneho Slovenska.

A práve predstavitelia tejto strany viackrát pobúrili Slovákov v súvislosti s drogami. Najskôr sa internetom šírilo video Michala Trubana, ktorý sa priznal k opakovej konzumácii marihuany a že vyskúšal aj LSD. Ako fungujú „tieto látky“ podľa vlastných slov dlho skúmal a testoval počas svojej vysokoškolskej kariéry. S účastníkmi prednášky sa lúči so slovami „ďakujem vám za pozornosť a užívajte si drogy“.

A pred pár mesiacmi to zaklincoval bezpečnostný expert Progresívneho Slovenska, bývalý prezident policajného zboru, ktorý počas Matovičovej a Hegerovej vlády robil poradcu OĽaNO ministrovi Mikulcovi a je spoluzodpovedný za všetko, čo sa na ministerstve vnútra udialo.

Zrazu sa ocitol v Progresívnom Slovensku a pre Denník N povedal, ako chce bojovať proti drogovej kriminalite. Odcitujem to od slova do slova. Bývalý policajný prezident, bývalý poradca ministra Mikulca, Jaroslav Spišiak, povedal: „Keď som bol viceprezident alebo prezident, tak som vždy chcel vyriešiť problém, čiže drogovú kriminalitu. V čom spočíva drogová kriminalita? A prečo je to také drahé a zločinci na tom zarábajú miliardy? Lebo je to nelegálne a niektorí ľudia to chcú. Zvažoval som aj takú možnosť, že čo keby sme zlegalizovali všetky drogy a vyfúkli sme im biznis... aj na také debaty som bol prístupný. Každý sa má rozhodovať sám...“

Jasné, páni z Progresívneho Slovenska, urobme zo Slovenska druhé Holandsko alebo dokonca Kolumbiu. Pozvime si sem drogové gangy, nech sa medzi sebou vraždia na uliciach, zbadačme ľudí ešte viac tým, že im budeme legálne ponúkať drogy... Vy ste sa zbláznili?

RIEŠENIE: V tomto prípade je veľmi jednoduché – nikdy nedať hlas strane, ktorá chce legalizovať drogy, teda nevoliť Progresívne Slovensko.

Kauza 32/51 – Ako Remišová lacnými notebookmi splácala stranícky dlh

Veronika Remišová mala vo vládach Igora Matoviča a Eduarda Hegera na starosti eurofondy. Čerpanie akcelerovať nedokázala, keď končila, bolo nevyčerpaných takmer 5 miliárd eur, a tak si povedala, že spojí príjemné s užitočným a eurofondy použije na splatenie stranického dlhu, a zároveň si kúpi hlasy v osadách. 350-eurovými poukázkami na nákup notebookov.

Hlavnými veriteľmi, čiže ľuďmi, ktorým strana pani Remišovej dlží peniaze, sú Peter Zálešák a Ján Tomáš. Podľa stránky strany Za ľudí im strana dlhovala alebo dlhuje jeden a pol milióna eur. A títo dvaja páni vlastnia jeden z najväčších elektro-domov na Slovensku, ktorý patrí medzi najväčších predajcov počítačov. Lacných počítačov, presne takých, na aké ide Remišová rozdávať poukázky.

A keďže každý dlh treba splatiť a Remišovej s Matovičom reálne hrozí, že do parlamentu neprelezú, bolo treba niečo vymyslieť. Preto prišiel projekt Digitálny žiak.

55 miliónov eur si rozdelí 152 000 detí. Poukázky donesú do obchodov a odnesú si notebooky.

Poukázky na notebooky dostali všetci skončení prváci na stredných školách. Nie len tí, ktorých rodičia si kúpu notebooku nemôžu dovoliť, ale aj – obrazne povedané – deti Borisa Kollára, deti, ktoré už dnes nosia do školy dva a pol tisícové MacBooky.

Ale nedostanú ju prváci na stredných školách, ktorí nastúpia v septembri. Len preto, že neboli prváci v roku, keď sa Remišovej nepodarilo zmysluplne minúť eurofondy. Ani tí, ktorí nastúpili na stredné školy rok pred nimi, pretože tiež nemali to šťastie byť prvákmi v čase, keď sa Remišovej prisnilo, že ide rozdávať notebooky.

Poukázky dostávajú aj chudobné deti. To oceňujem, počas pandémie sa viac ako 50 000 detí nemohlo dištančne vzdelávať, lebo nemali počítač. Teraz ho budú mať, ale dištančné vzdelávanie už nebude, lebo pandémie skončila. A keby aj zas nastúpilo, koľko z týchto detí má doma pripojenie na internet? Polovica? Tretina? Takže budú mať notebook, ale z domu sa na sieť nepripoja.

Pani Remišová ide dávať notebooky všetkým chudobným deťom. Viac ako 10 000 z nich sú prváci na základných školách, ktorí sa len učia písať. Naozaj si myslíte, že budú pracovať na notebooku s klávesnicou? Jasné,

že nie. A kým sa dostanú na druhý stupeň, notebook, ktorý teraz dostanú, bude zastaraný a pomalý. Alebo im ho rodičia predajú. Ved' za 350 eur sa dá kúpiť aj 100 fliaš lacnej vodky alebo vína. A presne toto sa deje v osadách. Notebooky, hoci sú opatrené akože neodlepiteľnou nálepkou, končia v záložniach a naše eurofondy u priekupníkov... A Remišová už len dúfa, že ľudia, ktorí notebooky dostali, jej za tento projekt dajú svoj hlas... A ja dúfam, že na Slovensku už nie sú takí voliči, ktorí by zopakovali chybu z roku 2020 a vo voľbách podporili Remišovú.

RIEŠENIE: Aj tie najchudobnejšie deti z marginalizovaných komunít majú právo a musia sa naučiť pracovať s počítačom. Na to majú školy, kde sa im o počítače postarajú a kde ich to naučia. A nebude sa stávať, že notebooky z eurofondov skončia v záložniach...

Kauza 33/51 – Ako Mikulec kúpil vrtuľník v deň, keď končil a súd ho zakázal používať

Niekedy mám pocit, že kauza ako táto sa nemôže stať v žiadnej inej krajine, iba na Slovensku. Roman Mikulec bol a zostal Matovičovým verným ministrom vnútra. Človek, ktorý kedysi pracoval vo vojenskom spravodajstve, sa s tým vôbec nepáral a plnil pokyny svojho straníckeho šéfa. Ale aj jemu sa podaril biznis, aký sa iným ministrom nepodarí za niekoľko volebných období.

Mikulec bol jeden zo stúpecov čo najdlhšieho udržania mimoriadnej situácie, počas ktorej sa dá obstarávať takmer všetko a zákazky si obstarávať môže nasmerovať do tých správnych firiem.

Roman Mikulec totiž posledný deň vo funkcii podpísal nákup vrtuľníka AW189 od v Lichtenštajnsku registrovanej obchodnej spoločnosti He-liopol. Nešlo o nový vrtuľník, ako bolo doteraz pri štátnych zákazkách zvykom, ale o stroj vyrobený v roku 2016.

Ministerstvo ho kúpilo bez tendra za 13 miliónov eur.

Postup ministerstva však napadol americký výrobca vrtuľníkov Bell, ktorý tiež chcel dodávať vrtuľníky, ale Mikulec ich neoslovil. Bell sa sťažuje, že nedostal šancu ponúknuť slovenskej vláde svoje vlastné vrtuľníky. Súd mu vyhovel a zakázal ministerstvu tento vrtuľník používať.

Babrák Mikulec nie je ministrom už niekoľko mesiacov. Rovnako dlhý čas stojí niekde na letisku vrtuľník, na ktorý sme sa ako daňoví poplatníci zložili sumou 13 miliónov eur. A Mikulec sa tvári ako nový opozičný politik, vozí sa vo fiatke a obľbuje ľudí, ako on a jeho spolustraníci urobia poriadok s mafiou.

RIEŠENIE: Hmotná zodpovednosť politikov, ktorú Matovičova banda pred voľbami sľubovala, by vyriešila veľa vecí. Aj túto kauzu.

Kauza 34/51 – Ako nám Martin Klus urobil medzinárodnú hanbu

22. marca tohto roku zverejnil český europoslanec Tomáš Zdechovský takýto tweet: „Ospravedlňujem sa, ale toto som nikdy vo výbore Európskeho parlamentu na kontrolu rozpočtu nezažil. Obrovská hanba pre Slovensko. Kandidát nepresvedčil ani jedného europoslancu o svojej odbornej kvalifikácii.“

Tým kandidátom bol bývalý poslanec SaS Martin Klus. A funkcia bola extrémne významná – člen Európskeho dvora audítorov s platom vyše 20 000 eur mesačne.

Inak to ani nemohlo skončiť, lebo Klus je politológ, s ekonómiou nemal nikdy nič spoločné a túto funkciu zobchodoval s okyptenou Hegerovou vládou za to, že nezahlasuje za jej pád. Bola to rovnako veľká hanba, ako keď Matovič došiel za Macronom s účesom od Klárky, alebo keď na eurosamite začal habkať one time next time.

Klus sa s vtedajším premiérom Eduardom Hegerom na tejto pozícii dohodol za to, že nehlasoval za pád Hegerovej vlády. Vystúpil zo SaS-ky a stal sa nezávislým poslancom. Vláda ho na túto pozíciu navrhla 31. januára tohto roka. Po blamáži v Európskom parlamente už musela zasiahnuť progresívna prezidentka a vyzvala Hegera, aby vláda Klusovu nomináciu stiahla. A tu sa opäť prejavil Hegerov nekompromisný štátnický postoj – namiesto toho, aby sám navrhol nomináciu Klusa stiahnuť, vyzval ho, aby sa vzdal sám. Klus to ešte pár dní skúšal, ale nepochodil.

A ako dopadol Martin Klus? Do Európskeho dvora audítorov sa nedostal, SaS-károv zradil a tak ho prichýlil na svoju kandidátku Boris Kollár. Na 150. miesto.

RIEŠENIE: Na Slovensku máme desiatky špičkových odborníkov na audit. Stačí vypísať férové výberové konanie, nájsť najlepšieho a ten by robil šikovným ľuďom na Slovensku najlepšiu reklamu. Ale keď hamížni trefotriedni politici nevedia odhadnúť svoje sily, vždy z toho bude len medzinárodná blamáž.

Kauza 35/51 – Ako sa za Matoviča začalo dariť Kolíkovej bratovi

Najskôr si povedzme, kto je Mária Kolíková. Kandidovala za stranu Za ľudí a napokon z nej odišla do SaS, predtým bola štátnou tajomníčkou nominovanou stranou Most – Híd vo Ficovej vláde. To len na dokreslenie charakteru.

No a počas jej ministrovania vyšla na povrch kauza jej brata Michala Kolíka. Jeho spoločnosť ELEKTRONIKA za vlády Igora Matoviča získala zákazky od RTVS a divadla Nová scéna dokopy takmer za 1,5 milióna eur!

V ELEKTRONIKE je členom predstavenstva istý Lukáš Opett, ktorý je prezmenu Kolíkovej spoločník vo firme „Kolíková & Partners“. Na tom by nebolo nič zvláštne, keby ELEKTRONIKA nezískala od vzniku Matovičovej vlády do konca roka 2020 zákazky približne za 1,490 milióna eur. Zaujímavé je to o to viac, že spoločnosť mala podľa fínstat.sk za rok 2018 tržby v hodnote 898-tisíc eur a za rok 2019 1,062 milióna eur.

A to nie je všetko. Podstatne vážnejšou je kauza prenájmu budovy ministerstva spravodlivosti. Ministerkin brat Michal Kolík totiž podniká s biznismenom, ktorý prenajal budovu ministerstvu spravodlivosti. A o prenájme sa rozhodovalo v období, keď Kolíková bola štátnou tajomníčkou. Poslanci OĽaNO sa hrali na principiálnych a vyzývali Kolíkovú na odchod, za vyslovenie nedôvery ministerke však už nezahlasovali...

Igor Matovič vtedy svojej koalícnej partnerke a ministerke povedal: „Mária, ty si ten podvod spáchala.“ A samozrejme, neudialo sa nič a Kolíková zostala ministerkou až do času, kým ministri za SaS neodišli z vlády.

RIEŠENIE: Biznisy politikov a ich rodinných príslušníkov so štátom sú problémom v každej demokratickej krajine. Potrebujeme politikov, ktorí sa budú naplno starať o štát a nie svoje rodinné firmy.

Kauza 36/51 – Ako Mikulec vymenil ubytovňu za byty, v ktorých sa nedá bývať

Čo zmluva, to kauza. Aj tak by sa dalo pomenovať počínanie Romana Mikulca na ministerstve vnútra. Krátko pred pádom vlády upozornila naša podpredsedníčka Denisa Saková na kauzu výmeny policajnej ubytovne v Dúbravke za byty pre policajtov, v ktorých sa nedá bývať.

O čo išlo? Minister vnútra Roman Mikulec z OĽaNO urobil pre štát veľmi nevýhodný realitný obchod.

Vymenil nevyužívaný rodinný dom v Lamači a policajnú ubytovňu v Dúbravke s kapacitou 450 postelí, ktorú však bolo treba rekonštruovať, za 50 apartmánov v Rači. Problémom je, že v skutočnosti nejde o apartmány, ale o kancelárie, v ktorých sa podľa račianskeho starostu legálne bývať nedá. Ministerstvo potrebuje v Bratislave ubytovacie kapacity pre policajtov. Keby však zainvestovalo, mohlo mať 450 lôžok vo vlastnej budove, takto získalo polovicu budovy bývalej AB Kozmetiky s kapacitou 100 lôžok, ak budú policajti bývať na izbách po dvoch.

A samozrejme, k tomuto realitnému biznisu neprebehla žiadna verejná súťaž. Keby totiž ministerstvo predalo budovu ubytovne a dom v Lamači vo verejnej dražbe, získalo by podstatne viac peňazí a mohlo pre policajtov postaviť novú ubytovňu. Mimochodom, pamätáte si sľub Igora Matoviča, že každý štátny obchod nad milión eur posúdi útvár hodnoty za peniaze? Nič z neho nebolo a pri tomto Mikulcovom biznise tiež chýba posudok analytikov ministerstva financií.

RIEŠENIE: Aby sa takáto kauza už nikdy neopakovala, treba jasne zadefinovať pravidlá predaja štátnych budov a zrušiť možnosť výmen.

Kauza 37/51 – Milióny z pandemickej pomoci skončili v schránkových firmách

Vláde Igora Matoviča trvalo skoro rok, kým rozbehla pomoc ľuďom a podnikateľom počas pandémie. A keď sa rozbehla, Investigatívne centrum Jána Kuciaka upozornilo, že objavilo sieť podozrivých schránkových firiem, ktorým štát poslal milióny eur z pandemickej prvej pomoci. Celkovo malo ísť až o 24 miliónov eur z verejných peňazí. Podozrivé firmy neukladajú účtovné závierky, nie je zrejmé či a koľko majú zamestnancov a viaceré majú podlžnosti na daniach. Prevádzku žiadnej z nich investigatívci nenašli a majiteľmi sú spravidla ľudia z Balkánu alebo z Grécka. Napriek tomu dostali od Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny (ÚPSVaR) sumy porovnateľné s dlhé roky etablovanými spoločnosťami s veľkým počtom zamestnancov. Ministerstvo práce, pod ktoré úrad patrí, najskôr mlčalo. Polícia potom zadržala štyri pracovníčky pezinského úradu práce a dve skončili vo väzbe. Obvinila ich z neoprávneného poskytnutia pandemickej pomoci v hodnote necelých 14 miliónov eur.

Peniaze, ktoré odišli do schránkových firiem, sú nenávratne stratené. Minister práce Krajniak politickú zodpovednosť neprijal a neodstúpil. Zároveň sme sa nikdy nedozvedeli, či si štyri pracovníčky chceli len privyrobiť, alebo tento megapodvod organizoval niekto vyššie postavený...

RIEŠENIE: Aj v tomto prípade stačilo dodržiavať zákon a overiť si, či firma, ktorá dostáva pomoc, má vysporiadané všetky záležitosti so štátom. V každom prípade, v slušnej krajine po takýchto zlyhaniach musí odstúpiť minister, ktorý má rezort na starosti.

Kauza 38/51 – Papaláš Holý

Niektoré kauzy už musím spájať, lebo ich je toľko, že by som ich v päťdesiatjednotke už nespomenul. V tejto kapitole sa teda povenujem bývalému vicepremiérovi Štefanovi Holému, ktorého do funkcie nominovalo hnutie Sme rodina. O tomto človeku bolo počuť len málokedy – a to väčšinou len v súvislosti s kauzami.

Keď vstupoval do vlády Igora Matoviča, okamžite sa začala rozoberať jeho profesijná minulosť. Aj on sám sa totiž podieľal na dvoch externých utajených analýzach pre štátne Železnice Slovenskej republiky (ŽSR) dovedna za 350-tisíc eur. Zákazky bez riadnej súťaže získala spoločnosť Noesis Strategies, v ktorej Holý vlastní väčšinový podiel. Kým Holý tri roky pôsobil vo vysokej štátnej funkcii, finančná správa začala vlani evidovať jeho firmu Noesis Strategies ako dlžníka. Podľa údajov platných v polovici mája tohto roku dlží jeho spoločnosť na daňových nedoplatkoch 82-tisíc eur. Holý je dnes poslancom a poberá vyše štvrtisícový plat.

Tento pán má papalášizmus v krvi. Pred Vianocami 2020, keď v Británii zúril jeden z najinfekčnejších variantov covidu, tam pravidelne cestoval za rodinou. Na Slovensku vtedy platilo, že pri vstupe na naše územie sa mal preukázať PCR testom. To nespravil, chodil na rokovania vlády a tvrdil, že žiadne pravidlá neporušuje. Ako papaláš totiž dostal výnimku, o ktorej verejnosti nepovedal.

A Holý je známy aj kúpou asi najdrahšieho auta v štátnej správe. Svojmu štátnemu tajomníkovi, ktorý bol predtým jeho kolega v podnikaní, kúpil dobíjateľný hybrid BMW 545e xDrive Sedan s výkonom takmer 300 koní za 86 350 eur, hoci pravidlá o nákupe áut hovoria o cenovom limite 48 000 eur. Holý však využil výnimku, ktorá sa vzťahuje na ekologické autá.

RIEŠENIE: Limit musí byť na nákup všetkých vozidiel, nielen tých, ktoré nie sú elektrické. A pravidlá musia dodržiavať všetci, aj papaláši.

Kauza 39/51 – Opitá ministerka za volantom išla vyzdvihnúť zdrogovanú kamarátku

Človeku sa niekedy normálne rozum zastaví nad tým, akí ľudia nám vládli. Vo vláдах Igora Matoviča a aj Eduarda Hegera mala na starosti rezort kultúry neviditeľná Natália Milanová. Počas jej ministrovania do médií unikla jej mailová komunikácia s bývalým novinárom, SIS-károm a pobočníkom Mariána Kočnera, Petrom Tóthom, ktorý bol jeho pravou rukou.

Okrem toho, že Milanovej pomáhal s blogmi, aby sa presadila v politike a okrem romániku, ktorý je už minulosťou, v nej zaujala pasáž, v ktorej sa ministerka Milanová priznáva svojmu milencovi, že sadla za volant značne opitá. Milanová sa svojmu „tutorovi“ doslova priznala, že šoférovala opitá, keď išla pre kamarátku, ktorá sa zdrogovala z marihuanových koláčikov. Pani Milanová si asi neuvedomila, že sa sama dopustila trestného činu, keď nenahlásila polícii svoju sfetovanú kamošku. Marihuanové koláčky, nech sú akékoľvek sladké a chutné, sú u nás zakázané a ich konzumácia je rovnako trestná, ako ich predaj.

Vtedajšiu pani ministerku som preto vyzval, aby sa ľuďom ospravedlnila a z verejnej funkcie odišla. Ona to však nespravila. Naopak, ministrovala ďalej. A dnes kandiduje do parlamentu za stranu Igora Matoviča z 20. miesta. Gratulujem, pán Matovič.

RIEŠENIE: Pani exministerka kultúry má dobrého učiteľa. Aj Matovič sa rád priznáva k starým hriechom, aby odpútal pozornosť od aktuálnych problémov. Pani ministerka je dnes mimo politiky a riešením je, aby tam aj ostala. Veď za tri a pol roka Slovensko ani nevie, kto vlastne ministrom kultúry bol...

Kauza 40/51 – Ako mal Mikulec zobrať stotisícový úplatok

Matovičov a Hegerov minister vnútra Roman Mikulec bol jedným z najodvolávanejších ministrov. Gangsterská česť vtedajšej vládnej koalície ho však nikdy nedovolila odvolať, lebo Mikulec, ako bývalý špión, má zrejme nazbieranú špinu na všetkých svojich koaličných partnerov.

V lete 2021 sa na svetlo sveta dostala nahrávka rozhovoru jedného z najznámejších kajúcnikov Františka Imreczeho s bývalým šéfom NAKA Branislavom Zurianom. Rozhovor s Imreczem začína Zurian tým, ako mu Lučanský tesne pred svojím zatknutím spomínal údajnú korupciu Mikulca. Keď bol Mikulec šéfom Vojenského spravodajstva v období rokov 2010 a 2011, zbral vraj úplatok od IT firmy SAP. Peniaze údajne mali ísť od Imreczeho, ktorý vtedy v SAP pracoval.

Lučanskému o tom hovoril bývalý Imreczeho podriadený na finančnej správe Daniel Čech, ktorý sa stal tiež kajúcnikom. Imrecze na nahrávke povedal: „Budem teda veľmi otvorený a verím, že sa teda ani nenahráva.“ Potvrďuje, že Čechovi niečo v tomto zmysle spomínal, ale nič konkrétne. „Nejaký príbeh tam je. Nebudem klamať. Ten príbeh určite pre neho nie je príjemný,“ rozpráva Imrecze. Zákazka sa podľa neho mala týkať dodávky počítačového systému na vyhľadávanie neštruktúrovaných dát v dokumentoch s názvom Palantir za niekoľko miliónov eur. Imrecze však hovorí, že peniaze pre Mikulca nemali ísť od neho, ale od iného vtedajšieho zamestnanca SAP-u. „Myslím si, že to bola stovka,“ šepká Zurianovi. Dodáva, že za SAP to s ním riešil jeho kolega Štefan Kaplan.

Hovoril Imrecze o 100 tisícoch pre vtedajšieho funkcionára vojenského spravodajstva a neskoršieho ministra vnútra Mikulca? Ak by totiž takéto niečo povedal na iného politika, NAKA by mu dávno vyrazila dvere. Mikulcovi nie, dokonca dlhé mesiace k tejto kauze nevypovedal a pokiaľ mám správne informácie, vyšetrowanie stále prebieha.

RIEŠENIE: Ak sa človek, ktorý má bojovať proti korupcii sám ocitne v podozrení z korupcie, mal by sa stiahnuť a nechať orgány činné v trestnom konaní všetko preveriť. Mikulec to nespravil. Naďalej šéfoval všetkým policajtom, a tým sa do vyšetrowania svojho najvyššieho šéfa evidentne nechcelo.

Kauza 41/51 – Ako firma, kde pôsobil Mikulcov brat, vyhrala tender na stráženie nemocnice ministerstva vnútra

Hovorí Vám niečo meno Pavol Pavlis? Bol to Ficov minister hospodárstva, ktorý v roku 2015 odstúpil z funkcie potom, ako médiá informovali, že firma jeho švagra dostala zákazky na upratovanie v organizáciách, ktoré spadali pod ministerstvo hospodárstva. Mimochodom, prešla riadnym verejným obstarávaním.

A teraz Vám pripomeniem kauzu, v ktorej má opäť prsty Roman Mikulec. Štátnu Nemocnicu Svätého Michala v Bratislave, ktorá patrí priamo pod ministerstvo vnútra, stráži súkromná bezpečnostná služba Joseba, ktorej konateľom bol do jesene 2020 brat ministra vnútra Romana Mikulca. Odkedy bol Mikulec a OĽaNO vo vláde, Joseba dostala tri štátne zákazky a výrazne zvýšila svoj obrat.

Len stráženie Nemocnice sv. Michala bolo dvojnásobne drahšie ako upratovacie služby, za ktoré odišiel Pavlis. Ten sám odstúpil pre zákazky za desaťtisíce, stráženie nemocnice bola zákazka za 220 000 eur.

Podozrenia z nepriameho prepojenia zákazky a ministra Mikulca vyvolávajú aj tržby firmy Joseba. Kým do roku 2020, keď sa OĽaNO dostalo do vlády, ich podľa analytického webu finstat.sk mala len zhruba vo výške 164- až 186-tisíc eur, v roku 2021 skokovo narástli na vyše 360-tisíc eur. Joseba, ktorá dovtedy nemala podľa Centrálného registra zmlúv žiadne štátne zákazky, v roku 2021 získala hneď dve – v Železniciach SR a na Štatistickom úrade SR. V ŽSR ide o zmluvu za 180-tisíc, v Štatistickom úrade SR o 100 584 eur.

Mikulec na tlačovke povedal, že nárast tržieb je z jeho pohľadu náhoda.

RIEŠENIE: Verím, že to, že OĽaNO sa ocitlo vo vláde, bola náhoda, ktorá sa už nikdy nezapakuje...

Kauza 42/51 – Zločinec odsúdený za zabitie človeka sa stal špeciálnym prokurátorom

V právnom štáte by mal byť šéf špeciálnej prokuratúry, ktorá dozoruje tie najťažšie kauzy, vrátane káuz korupcie a politikov, jedným z najšpičkovejších prokurátorov. Mal by to byť etalón morálky, čistoty a profesionality. U nás vládna koalícia za špeciálneho prokurátora zvolila advokáta Daniela Lipšica, ktorý zločincov obhajoval a ktorý bol sám odsúdený za zabitie človeka. A dokonca ho koalíční poslanci zvolili za špeciálneho prokurátora v čase, keď mu ešte bežala skúšobná doba podmienenečného trestu.

Lipšic predtým, ako nastúpil na špeciálnu prokuratúru, nikdy prokurátorom nebol. Bol ministrom spravodlivosti a vnútra, členom KDĽ, potom si založil stranu NOVA, ktorá sa na chrbte Igora Matoviča dostala do parlamentu.

A čo sa týka osobných morálnych predpokladov Daniela Lipšica, aj tie trochu pokrívajú. Bezpečnostnú previerku získal len vďaka svojmu dlhoročnému kamarátovi Milanovi Krajniakovi, bývalému ministrovi za Sme rodina, ktorý dal pokyn, aby jeho ministerstvo o previerku pre Lipšica požiadalo. Lenže Lipšic nebol zamestnancom ministerstva, ani s ním nemal žiadnu zmluvu. Napriek tomu ju dostal a tento prípad dodnes šetrí polícia. A to už nehovorím, že ženatého Lipšica viackrát nafotili s rozvádzajúcou sa stážistkou zo špeciálnej prokuratúry... Nepripomína Vám to niečo?

Kauza 43/51 – Sľubovali odborníkov, trafiky dali straníkom

Dnes je to až úsmevné, ako strany vládnej koalície dokázali svojich straníckych nominantov upratať do rôznych odborných funkcií.

Napríklad OĽaNO – neúspešného kandidáta na bratislavského primátora Jána Mrvu vymenovali za nového predsedu Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky. Mrva bol aj na kandidátke OĽaNO v parlamentných voľbách v roku 2020, no z 58. miesta sa do parlamentu nedostal. Zato dostal politickú trafikku s platom skoro 5 000 eur mesačne.

Nezaháľala ani SaS a za šéfa hlavného banského úradu nominovala svojho okresného predsedu Bohumíra Zvrškovca, ktorý dovtedy s baníctvom nemal nič spoločné.

Horšie to však bolo s riaditeľmi nemocníc, ktorých vyberal Marek Krajčí. Za riaditeľa prešovskej nemocnice vymenoval Mareka Šarníka, ktorý bol v tom čase neprávoplatne odsúdený za neplatenie daní a poistného, mimochodom, predavača okien. Do čela najväčšej košickej nemocnice vymenoval Vladimíra Grešša, ktorého jedinou kvalifikáciou bolo, že v rokoch 2012-2017 bol diecéznym ekonómom a správcom majetku košického arcibiskupstva.

Absolútnym vrcholom bolo, keď do čela najväčšej detskej nemocnice na Slovensku, Národného ústavu detských chorôb, vymenoval lesníka Petra Magáta. A za riaditeľa trenčianskej nemocnice vymenoval bývalého profesionálneho vojaka. Veď bolo treba bojovať s covidom...

Mimochodom, Krajčího nominácie boli tak priehľadné a neodborné, že Richard Raši vždy pred výberovým konaním povedal, kto ho vyhrá a ani raz sa nezmýlil.

A na záver dobrá správa – keď skončil Krajčí, skončili aj jeho riaditelia nemocníc.

RIEŠENIE: Je jasné, že politické nominácie tu vždy boli a vždy budú. Ale nemôže upratovačka riadiť školu a inštalatér nemocnicu...

Kauza 44/51 – Ako Boris Kollár skoro prišiel o ...

Možno je titulok trochu bulvárny, ale toto je jedna z najvážnejších káuz a najflagrantnejších ukážok papalášizmu, aké nám vládna koalícia pod vedením Igora Matoviča predviedla.

Koncom októbra, keď sme pre zúriaci covid a nariadený lockdown boli doma zatvorení ako zvieratá v klietkach, prišla správa o dopravnej nehode predsedu parlamentu Borisa Kollára.

Boris Kollár, podľa vlastného vysvetlenia, ide od syna a v štátnej limuzíne sa s ním vezie playmate Miroslava Fabušová. Vraj ju viezol do lekárne a obaja teda využívajú výnimky zo zákazu vychádzania. Na križovatke v Podunajských Biskupiciach sa zrazia s osobným autom.

Bývalá misska a vizážistka, ako aj líder Sme rodina a známy multitecko skončili po nehode v opatere lekárov. Kollár utrpel vážne zranenia krčnej chrčnice. Ochránkár mu vytiahol zapadnutý jazyk a zachránil život. Vyše mesiaca ležal v nemocnici, kde mu exmilienky chodili mimo návštevných hodín, a celkovo, počas zákazu návštev, dolievať čaj. V nemocnici, v čase prísneho zákazu návštev, keď sa ani zomierajúci nemohli rozlúčiť so svojimi najbližšími, Kollára navštevovali príbuzní, mamičky jeho detí, aj politici.

A na záver dodám už len toľko, že Fabušová priznala, že pri nehode nebola pripútaná. Či mal pás Kollár nikdy nikto nepovedal. Nikdy tiež nikto nepovedal ani to, čo sa v aute počas cesty dialo. V každom prípade, Boris Kollár môže byť zrejme rád, že mu všetky orgány zostali na pôvodnom mieste...

Kauza 45/51 – Ako Mikulec machroval s fejkami na ruke

Meno Romana Mikulca nájdeme tiež na aktuálnej kandidátke OĽaNO. Je na desiatom mieste. A možno by mohol byť aj vyššie, keby nemachroval s fejkovými hodinkami na ruke.

Keď si novinári všimli na ruke ministra vnútra Mikulca 40-tisícové hodinky značky Hublot a nenašli ich v jeho majetkovom priznaní, prišli otázky. A Mikulec sa musel rozhodnúť. Buď povie, že porušil zákon a netransparentne hodinky v cene luxusného auta nepriznal v majetkovom priznaní, za čo mu hrozí pokuta v hodnote niekoľkých platov, alebo zo seba urobí blbca. Rozhodol sa pre druhú možnosť a vymyslel si príbeh, ako nosí fejky, ktoré mu daroval blízky človek z recesie. Pán exminister, nikto od Vás nečakal nič iné. Aký minister, také hodinky.

RIEŠENIE: Kauza hodínok Romana Mikulca sa tiež nevyšetrovala. Nenašla NAKA, nezobrala ich na znalecké skúmanie a Mikulec nemusel dokazovať či sú to fejky. Mimochodom, tie by mali byť zničené. V opačnom prípade by mal povedať, kde na ne zobral. Ibažeby bola možnou odpoveďou na túto otázku nahrávka, v ktorej kajúcnik Imrecze hovorí, ako Mikulec zobral stovku? Názor si urobte sami.

Kauza 46/51 – Vytrhnutá demisia

Pri vláde Igora Matoviča a Eduarda Hegera sme si zvykli už prakticky na všetko. Ale nebol by to Igor Matovič, keby opäť nespôsobil politickú búrku. Keď išiel podať demisiu ako minister financií, v poslednej chvíli si to rozmyslel a vytrhol papier z rúk kancelára prezidentky.

V tom čase parlament rokoval o vyslovení nedôvery celej vláde. Podpisy pod schôdzu dodali poslanci SaS a moji kolegovia z HLAS-u. Už-už to vyzeralo tak, že SaS-kári si povalenie ďalšej svojej vlády rozmyslia, keď prišla správa z paláca. Matovič si podanie demisie rozmyslel. V tom čase som sedel na poslaneckom klube a otváral som oči. Takú situáciu som nezažil, hoci politiku podrobne sledujem od strednej školy. A myslím, že už ani nezažijem, teda, aspoň dúfam...

Ako to prebiehalo? Už sa išlo hlasovať, Heger v zákulisí Sulíka prosíkal, aby za pád jeho vlády nehlasoval a tesne pred hlasovaním dostal Sulík SMS. Potom sa postavil a v pléne rozpovedal, ako sa dohodli s Matovičom, že minister financií podá demisiu. Líder OĽaNO skutočne prišiel večer do prezidentského paláca, aby sa tam vzdal funkcie. Napokon sa stala podľa Sulíka „nehoráznosť“, keď Matovič v prezidentskom paláci najskôr demisiu podpísal, no vzápätí ju vytrhol z rúk pracovníkovi kancelárie s tým, že si to rozmyslel. Prezidentská kancelária tento príbeh potvrdila.

„Pred zamestnancami prezidentskej kancelárie svoju demisiu podpísal, napokon si však podanie svojej demisie v poslednej chvíli rozmyslel a podpísaný dokument vytrhol vedúcemu kancelárie prezidentky Metodovi Špačekovi z rúk,“ reagoval prezidentkin hovorca. Matovič tvrdí, že svoju demisiu v kancelárii prezidentky napokon stiahol, lebo SaS mu negarantovala, že za to podrží vládu pri hlasovaní. Vraj ho k tomuto kroku presvedčil aj „známy, ktorého si veľmi váži“ a s ktorým telefonoval. Jeho meno však nepovedal. Pri vysvetľovaní incidentu sa lídrovi OĽaNO roztriasol hlas. Napokon padla celá vláda. A prezidentka tú istú vládu poverila, aby vládla v demisii. Nie na čas do čo najskorších predčasných volieb. Ale na deväť mesiacov, do 30. septembra tohto roku. Našťastie, ani toho nebola Hege-rova vláda schopná.

RIEŠENIE: Po voľbách sa nová vládna koalícia bude musieť pozrieť na ústavu. Nesmie sa totiž stať, aby referendum o predčasných voľbách bolo protiústavné a predčasné voľby blokovali politici, ktorí stratili mandát. Keď si ľudia navolia politikov, ktorí ich sklamali, musia ich vedieť aj odvolať.

Kauza 47/51 – O Remišovej škatuľkách a hekeroch v parlamente

Pamätáte si, ako sa pred kamery postavila habkajúca Remišová a celý národ informovala o slovenskom Watergate, teda o odpočúvaní celej vládnej siete Govnet? Dokonca NAKA vtedy nabehla do Národnej agentúry pre sieťové a elektronické služby a zadržala štyroch ľudí. Tých však musela pustiť, pretože Remišová naletela riľolezom, ktorí boli rovnako neschopní ako ona a chceli sa jej zavďačiť. Tak jej posunuli informáciu, že na vládnej sieti sú nainštalované dve škatuľky, ktoré túto sieť odpočúvajú. O pár dní však vysvitlo, že škatuľky tam skutočne boli, dala ich tam jedna z tajných služieb a slúžili na šifrovanie informácií a ochranu vládnej siete. Veronika Remišová mala informačnú bezpečnosť doslova v krvi. Isto si spomeniete aj na obrázok, ktorý obletel celé Slovensko a ktorý si sama dala na sociálnu sieť, keď sa online pripájala na akýsi európsky samit. Na počítači mala žltý papierik s menom a heslom, pretože zapamätať si svoj e-mail a pomerne jednoduché heslo je pre bábkoherečku nadľudský výkon.

Ale aj tak, najväčší kybernetický incident, ktorý sa počas Hegero-Matovičovej vlády stal, spôsobil poslanec OĽaNO Róbert Halák. Čo sa stalo 27. októbra 2022 v parlamente? Skolaboval hlasovací systém a predseda NR SR informoval o rozsiahlom hackerskom útoku.

Napokon sa zistilo, že za všetkým boli zle prepojené káble a poslanec z klubu OĽaNO Róbert Halák.

Ten tvrdí, že videl odpojený kábel, ktorý bez premýšľania zapojil. Vytvorila sa tak slučka, ktorá zablokovala hlasovací systém parlamentu. Na dva týždne...

RIEŠENIE: Hlasovacie zariadenie v NR SR treba vymeniť. Má 30 rokov a už je za zenitom. Ale treba vymeniť aj ľudí, ktorí boli zvolení za strany ako OĽaNO, Sme rodina, SaS a Za ľudí, pretože tragikomédia, ktorú tu predvádzali, sa už nesmie zopakovať.

Kauza 48/51 – Slováci sú pre neho opice, naše zbrane a stíhačky dal Ukrajine

Áno, priatelia, hovoríme o bývalom ministrovi obrany Jaroslavovi Nadšovi. O tom najarogantnejšom ministrovi, ktorého sme kedy mali. O ministrovi, ktorý nemal problém nazvať demonštrantov opicami, o ministrovi, ktorý viac ako na Slovensko myslel na to, ako nás zbaviť našich zbraňových systémov.

Ale poďme pekne po poriadku. Človek, ktorý pracoval pre mimovládky, minulú vládu kritizoval za nákup bojových vozidiel 8x8. Ale keď sa dostal do ministerského kresla, tak ich s radosťou kúpil, a to drahšie, ako plánovala bývalá vláda.

Nad ľudí nahneval aj pár mesiacov po vypuknutí vojny na Ukrajine. Náš jediný protiraketový systém S300 totiž daroval Ukrajincom. V poriadku, susedom treba pomôcť, ale nie tak, že Slovensko ostane bez protiraketového systému. Zakrátko nám síce partneri zapožičali 4 systémy Patriot, no dnes už ani jeden z nich na Slovensku nie je.

Rovnako to bolo so stíhačkami. Je pravda, že ruské MIGy boli za hranicou životnosti a nové z Ameriky zatiaľ neprišli, ale darovať všetky stíhačky v čase, keď nemáme iné, je hazard. A najmä, keď časť z nich na Ukrajinu odletela. Asi až tak neletuschopné neboli... A len čerešničkou na torte bolo, že o ich darovaní rozhodla vláda bez dôvery, ktorá mala len svietiť, kúriť a doviesť Slovensko do predčasných volieb. Ani toho však nebola schopná...

RIEŠENIE: Aj tu je na riešenie už neskoro. S300 je na Ukrajine, naše MIG-y tiež, a zatiaľ náš vzdušný priestor strážia partneri z NATO. Jediným riešením je dúfať, že vojna na Ukrajine sa čoskoro skončí a nebudeme potrebovať sa brániť.

Kauza 49/51 – Progresívny Šimečka má rovnakého sponzora ako Remišová

Ak plánujete vo voľbách voliť Progresívne Slovensko, pozorne si pozrite toto video. Financuje ich človek, ktorý je kamarátom Andreja Kisku, ktorého súdia za daňové podvody a ktorý financoval Remišovej stranu Za ľudí. Nadácia Transparency International nedávno zverejnila zaujímavú informáciu. Jedným z najväčších donorov Progresívneho Slovenska je ten istý človek, ktorý požičal strane Za ľudí pred predchádzajúcimi voľbami 900 000 eur. Dodnes na ich stránke svieti medzi veriteľmi, takže o svoje peniaze zrejme prišiel...

Náš podpredseda Richard Raši viackrát v minulosti upozorňoval, že Veronika Remišová, ešte ako ministerka investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie, mu dlh vracia z našich spoločných peňazí. Najskôr v podobe miliónovej zákazky na Hackatony, ktorú od Remišovej dostala firma Zálešákovho obchodného partnera Tomáša Duffeka, a potom v podobe notebookov pre školákov, kde jedným z najväčších predajcov je priamo elektrodom patriaci Zálešákovi. A tu sa bavíme o poukážkach na notebooky v hodnote viac ako 60 miliónov eur...

Pán Zálešák však kalkuluje a vie, že Remišová zrejme odíde do politickej minulosti aj s peniazmi, čo mu dlhuje, tak sa snaží, aby sa mu vrátili. Preto investoval a požičal sumu 300 000 eur Progresívnemu Slovensku. Tam sa od Remišovej presunul jej bývalý štátny tajomník Ján Hargaš, ktorý by mal strážiť, aby Zálešákove biznisy pokračovali ďalej.

Takže, chcem sa poďakovať nadácii Transparency International, že si toto prepojenie všimla.

RIEŠENIE: Veľmi jednoduché. Nevoliť Progresívne Slovensko, nedovoliť mu vstúpiť do vlády a nebude tak môcť rozdávať zákazky spôsobom, ako to robila Remišová...

Kauza 50/51 – Ako Remišová nakupovala predražené vešiaky a leňošky pre šoférov s čiernymi matnými nožičkami

Veronika Remišová bola ministerkou tri a pol roka a za ten čas napáchala škody za milióny. Zhnitou čerešničkou na jej skysnutej torte je nielen sedačka za vyše 8000 eur a rokovací stôl za viac ako 14 000 eur, ktoré si kúpila.

Trochu sme sa spolu s Richardom Rašim popozerali v centrálnom registri zmlúv a zistili sme, že pani Remišová celé ministerstvo vybavuje nielen dizajnovým nábytkom, ale aj dizajnovými vešiakmi na kabáty. Tu máme vešiak, ktorý bežne kúpite v obchode s nábytkom do 30 eur, tento konkrétny zo švédskej predajne nábytku dnes stojí 24,99 eur.

Ale pani Remišová je prešpekulovaná. Prečo by na ministerstvo nakúpila vešiaky po necelých 25 eur, keď ich môže nakúpiť za 120? Tento vešiak vylúčila, pretože má výrobcom deklarovanú nosnosť len 12 kg a ona potrebovala 15 kg. Ale pani Remišová zabudla, že kúsok od modrého obchodu s nábytkom je iný obchod, taký s takou veľkou červenou stoličkou, a tam majú veľmi podobný vešiak, ktorý má nosnosť 15 kg a je len o dve eurá drahší, stojí 26,99 eur.

A teraz sa poďme pozrieť, čo nakúpila pani Remišová. Veľmi podobné vešiaky a za jeden nedala ani 30 eur, ani 50, ani 100 eur, ale presne 120 eur a 96 centrov. Na jednom vešiaku tak preplatila 93,97 eur. A hádajte, koľko tých vešiakov kúpila? Presne 350 kusov! Spolu tak daňových poplatníkov okradla o 32 889, 50 eur.

Keď sme ju vyzvali, aby ľuďom na Slovensku vysvetlila, načo pre svojich zamestnancov potrebuje dizajnové vešiaky po 120 eur, keď takmer rovnaké, s rovnakými parametrami a funkčnosťou sa dajú kúpiť za 26 eur, odpoveďou bolo mlčanie.

A to nie je všetko. 350 vešiakov pre také veľké ministerstvo je málo, potrebujú ešte 150. A tiež nekúpila 25 eurové, ale kúpila ich po 45,90, plus 6 eur na kus doprava. Jeden vešiak tak vyšiel na 51,90. Oproti najlacnejším na trhu tak preplatila ďalších 3 736 eur. Spolu tak len na vešiakoch okradla pani Remišová daňových poplatníkov o 36 626 eur.

A to nie je všetko, sociálne ministerstvo pani Remišovej myslí aj na svojich zamestnancov, špeciálne na šoférov. Hoci bežní zamestnanci ministerstva si musia na služobné presuny objednávať taxíky, niektorí vyvolení majú aj služobné autá so šoférmi. A práve šoférom pani Remišová kúpila tri po-

hovky na príležitostný odpočinok, každú za 1774 eur. A pritom podobné leňošky sa dajú kúpiť od 360 do približne 700 eur. Ale keďže to pani Remišová nakúpila od rovnakej spoločnosti, ako 8-tisícovú taliansku dizajnovú sedačku a 14-tisícový konferenčný stôl, bude len ťažko vysvetľovať, že to nie je vopred dohodnutý biznis. Svedčí o tom aj špecifikácia leňošky – je dosť detailná, a napríklad musí mať čierne kovové a matné nožičky....

Dizajnové výrobky si vo svojich kanceláriách zrejme užijú aj generálni riaditelia a možno aj niektorej Remišovej blízki ľudia, lebo ministerka Remišová kúpila aj 36 dvojsedačiek Fratelli rosetto NORA LOW po 1436,40 eur a 74 kresiel tej istej značky po 453,60 eur. Celková cena: 71 064 eur.

Ak by sme vybrali veľmi podobné dvojsedačky a kreslá, ktoré však nie sú talianske a dizajnové, ale vyrobené na Slovensku a rovnako funkčné, našli by sme ich minimálne o polovicu lacnejšie.

RIEŠENIE: Keď bude v budúcnosti niekto na ministerstvo nakupovať nábytok, mal by to robiť hospodárne, napríklad ako Peter Pellegrini, keď kúpil ešte ako minister školstva pracovné stoly. Nechal ich vyrobiť vo väzniciach a jeden stál len pár desiatok eur. Využili sme prácu väzňov a ministerstvo ušetrilo desaťtisíce eur.

Kauza 51/51 – Ako dal jeden minister OĽaNO druhému 1,4 mil. eur a konečne padla najhoršia vláda v histórii Slovenska

V poradí poslednou, 51. kauzou, je kauza, ktorá aj Hegerovu vládu definitívne poslala do politických dejín. Protikorupčná vláda, ktorá vraj bude na každého občana pozeráť rovnako, vyrobila taký prúser, že to sa ustáť už nedalo.

Minister životného prostredia Ján Budaj podpísal svojmu kolegovi z vlády Samuelovi Vlčanovi dotáciu vo výške 1,4 milióna eur. A neboli to len dvaja ministri, ale aj dvaja nominanti OĽaNO, ešte z čias, keď Matovič s Hegerom boli v jednej strane.

Inak, vláda sa mohla zachrániť, len to by Eduard Heger musel mať gule a okamžite oboch aktérov kauzy odvolať, pretože o nej vedel už dva týždne predtým, ako sa kauza prevalila. On to neurobil. Ale neurobila to ani progresívna prezidentka, ktorá tiež o kauze niekoľko dní pred jej prevalením vedela. Pani prezidentka dokonca ani verejne nevystúpila, nevyzvala Vlčana, Budaja a ani Hegera, aby kauzu vyriešili, čakala, čo bude a či sa kauza prevalí.

O čo išlo?

Spoločnosť, ktorej konečným užívateľom výhod je aj minister Vlčan, získala nenávratný príspevok 1,4 milióna eur vo výzve ministerstva životného prostredia. V decembri minulého roka s Vlčanovou firmou podpísalo aj zmluvu. Firma Reko Recycling plánovala za peniaze z eurofondov úpravy, ktoré by zabezpečili zhodnocovanie 24-tisíc ton odpadu ročne. Za eurofondy chcela modernizovať skládku aj halu na triedenie odpadov v obci Iža pri Komárne.

Vlčan firmu, ktorá ako jediná z ôsmich firiem uspela v danom kole výzvy, spoluvlastní. Príspevok, ktorý ministrova firma získala, je vzhľadom na jej tržby dosť vysoký. Dotácia z eurofondov je rovnaká ako tržby, ktoré spoločnosť Reko Recycling dosiahla za celý rok 2021. Predtým – od roku 2015 do roku 2020 – firma dosahovala tržby od pol milióna do milióna eur.

V každom prípade, keď sa kauza prevalila, Vlčan na tom nevidel nič zlé, a dotáciu odmietol vrátiť. O niekoľko dní oznámil, že odstúpi. Keďže však vláda Eduarda Hegera bez dôvery nemala ministra financií, ministra zdravotníctva a prišla by o ďalšieho ministra, prezidentka Hegerovi odobrala poverenie a vymenovala úradnícku vládu.

Pripomeniem, že Vlčan je právnik, pred vstupom do politiky pracoval v

bankovom sektore. Minister už čelil kritike pred viac ako rokom, keď firma rodiny vtedajšieho štátneho tajomníka ministerstva pôdohospodárstva Milana Kyseľa získala na svine 22-násobne vyššiu dotáciu, ako bola ich trhová hodnota.

A záver: Vlčanova firma si peniaze nechala. Potom sa ešte Matovič s Hegerom hádali, koho nominovať Vlčan bol, Matovič sa ho okamžite zriekol. V každom prípade, do funkcie ho navrhlo OĽaNO, to je fakt.

RIEŠENIE: Riešenie v tomto prípade je veľmi jednoduché. Verejní funkcionári by sa mali venovať službe ľudu a nie svojim firmám a vybavovať pre ne peniaze. Politická kultúra počas vlády OĽaNO, Za Ľudí, Sme rodina a SaS klesla na úplné dno. Preto prosím pri voľbách zvážte, či dáte hlas niekomu, kto 3 a pol roka iné konal a iné rozprával. Volám sa Martin Dorčák, kandidujem za HLAS pod číslom 51 a za tým, čo hovorím, si pevne stojím.

ZÁVER:

Na úvod záveru sa Vám chcem poďakovať, že ste sa dočítali až sem. Ak ste si pozreli videá, ďakujem Dominikovi, Filipovi, Ivovi, Radkovi a Evke, ktorí mi pomáhali a bez ich pomoci by tento projekt nevznikol. Ďakujem aj našim poslancom, ktorí pri mne stáli a v písaní projektu ma podporovali, najmä nášmu predsedovi Petrovi Pellegrinimu, môjmu šéfovi a podpredsedovi strany Richardovi Rašimu, generálnemu manažérovi Matúšovi Šutaj Eštokovi a vlastne všetkým poslancom za inšpiráciu, pretože mnohé z káuz, o ktorých som písal, odhalili práve oni.

Cieľom série 51 káuz vlády, ktorá sa chcela zapísať do dejín, nie je niekoho očierňovať, no ľudia majú krátku pamäť a zabúdajú. Preto prinášam 51 káuz, ktoré sme si tu za posledné necelé štyri roky zažili. Pripomínam ich aj preto, lebo ich aktéri sa teraz tvária, že oni tu neboli, ich sa netýkajú a za všetko môžu vlády, ktoré tu boli pred rokom 2020. Nie je to pravda a 51 káuz, ktoré som chcel pripomenúť, je toho dôkazom.

Päťdesiatjednotku som si vybral preto, lebo je to moje číslo na kandidátke HLAS-u. Samozrejme, budem nesmierne vďačný za každý jeden krúžok. Ale nie je to prioritná motivácia na napísanie tejto e-knihy. Tou motiváciou je historická pamäť – aby sa nezabudlo, čo tu Matovič, Heger, Kollár, Sulík, Remišová a ich verní napáchali... A za necelé štyri roky toho bolo naozaj dosť.

Čierna kniha vlád Matoviča a Hegera
MARTIN DORČÁK

**51) káuz vlády, ktorá sa
chcela zapísať do dejín**

www.51kauz.sk